

MIDNATTSROPET

MARANATA! - Du vår Herre kom! (1 Kor 16:22)

*Vi är alltså sändebud för Kristus,
och Gud vädjar genom oss. Vi ber
på Kristi uppdrag: låt försona er
med Gud!*

(2 Kor 5:20)

JESUS - tänk på mig!

Rövarens möte med försonaren, Stina Fridolfsson sidan 2

Kom ihåg mig, men glöm inte henne

Jesus gick vidare och fullbordade frälsningsverket på Golgata, Berno Vidén sidan 5

JESUS – tänk på

Text: Stina Fridolfsson

**I samma stund som rövaren åkallade Jesu namn och vädjade om en tanke från judarnas och hela den förlo-
rade mänsklighetens kung,
så förvandlades han till ett
vetekorn som myllades ner
och bar frukt.**

När Jesus gick här på jorden, var det en mycket speciell tid. Han var Ordet som blev kött och bodde ibland oss. Och det förkroppsligade Ordet, Gud som blev människa, var helt utan synd fastän han i allt övrigt var lik oss.

Han var en källa till irritation och förargelse, ja rent av hat hos de lagkloka och fariséerna. Men de mest föraktade bland folket - publikaner, syndare och samariter – upplevde honom som den frälsare han var.

- Alla tullindrivare och syndare höll sig nära Jesus för att höra honom. Men fariséerna och de skriftlärda kritiserade honom ständigt och sade: "Den där mannen tar emot syndare och äter med dem" (Luk 15:1-2).

Det finns många underbara skildringar i evangelierna om hur Jesus bemötte människorna med sanningens frigörande evangelium, som han i ord och gärning representerade.

I flera månader har jag levt med mina tankar hos en rövare som slutade sitt liv, korsfäst tillsammans med Jesus. Vi vet ingenting om hans bakgrund. Föräldrahem, om han hade

syskon, om det var svår upp-
växtmiljö som kan förklara
varför han kom så snett i livet.
Vi vet bara att han blev rövare.
Och att han blev tagen som
illgärningsman, och en dag
korsfästes tillsammans med
två andra. Hans kors restes
till höger om en annan man
som blev speciellt hånad.
Till överskrift över denne, lät
Pontius Pilatus skriva: "Jesus
av Nasaret, judarnas kung."
Många judar blev förargade
över denna text, den blev ju
till smälek för judarna. En
korsfäst kung! Till och med
rövarna som hängde på var
sin sida om honom, hånade
honom. Skulle de, sina sista
timmar i livet, få vara med om
att korsfästas med en lands-
man som presenterades som
deras kung!

- Också de som var korsfästa
tillsammans med honom hå-
nade honom (Mark 15:32).

Timmarna gick. De korsfästa
led i den gassande middags-
hettan. Man kunde höra den
bespottade Jesus viska fram
från torra, spruckna läppar:
"Jag törstar." Någon av krigs-
männen dränkte in en svamp
med ättikvin, och räckte upp
den till honom att dricka. Men
när Jesus smakat det, ville han
inte ha mer. Var det möjligen
då den rövare som hängde på
hans högra sida plötsligt kom
till insikt, och anade vem han
var? Eller växte successivt
en klarhet fram, medan han
hängde bredvid den här förun-
derlige mannen, som där han
hängde orkade engagera sig

för sin mor och sin fege lär-
junge? Han sa till den av sina
lärjungar som vågat komma
och bevittna korsfästelsen att
ta sig an henne:

- När Jesus såg sin mor och
bredvid henne den lärjunge
som han älskade, sade han till
sin mor: "Kvinna, där är din
son." Sedan sade han till lär-
jungen: "Där är din mor." Från
den stunden tog lärjungen hem
henne till sig (Joh 19:26-27).

Rövaren på Jesu högra sida
började förstå att den som
hängde mitt emellan honom
och den andre rövaren, inte
var någon lurendrejare och
charlatan som förtjänade det
hån och det förakt som omgiv-
ningen; också han och rövaren
på Jesu vänstra sida, gett ut-
tryck för genom bespottelse.
Han fick klart för sig att denne
Jesus, som han nyss hånat och
smädat verkligen var den som-
liga trodde att han var. Att han
var konung i ett rike som inte
var av denna världen.

Men att få denna insikt
då han hade kommit till sin
slutstation i livet och som
dödsdömd rövare hängde på
korset var värre än döden.
Den dömd brottslingen hade
ingen chans att visa att han
ångrade sitt dåliga liv. Han
kunde inte gottgöra; söka upp
dem han förbrutit sig mot

och be om förlåtelse. Han var
stämplad och dömd. Nu rann
de sista timmarna bort från
hans sargade, korsfästa kropp.
Rövaren var just nu i fysiskt
samma belägenhet som den
korsfäste som presenterades
som Jesus från Nasaret, ju-
darnas kung. Men han hade
nu fått en uppenbarelse från
den helige Ande. Denne Jesus
som inte gjort något ont, men
liksom han strax skulle dö,
han representerade ett evigt,
rättfärdigt rike. Han hörde nu
hur rövaren på vänstra sidan
försmädligt stönade fram till
Jesus:

- Är inte du Messias? Fräls då
dig själv, och oss också! (Luk
23:39)

Då tog han mod till sig, tillrät-
tavisade sin rövarkumpan och
deklarerade en ny bekännelse
för honom:

- Fruktar du inte ens Gud, du
som är under samma dom?
Vår dom är rättvis, vi får vad
vi förtjänar för det vi gjort.
Men han har inte gjort något
ont (Luk 23:40-41).

Och nu bröt hans eget förtviv-
lade hjärta fram i ett nödrop;
han hörde sig själv säga:

- Jesus, tänk på mig när du
kommer till ditt rike (Luk
23:42).

Vad hade det tagit åt honom?
Hade han blivit sinnesförvir-

mig!

rad av smärtan? Vad skulle en korsfäst man som höll på att dö kunna göra för en olycksbroder? Och om han nu var Gudason med ett eget rike – Vad skulle han ha för intresse av att skicka en tanke till en förlorad brottsling?

Folket i omgivningen som hörde de korsfästes samtal, måste ha raljerat över vad de hörde.

Men då hördes Jesus svara:
- Jag säger dig sanningen: I dag ska du vara med mig i paradiset (Luk 23:43).

Där avslutas Bibelns berättelse om rövaren på korset. Den sista människa som Jesus samtalade med och erbjöd frälsning och försoning under sin tid i förnedringskroppen som människoson. Hela naturen bröt samman i ett stort mörker, och när Jesus vid sitt sista andetag anbefalldes sin ande i sin himmelske faders händer, skälvde jorden och förhänget i templet brast itu. Officeren som vakade över korsfästelsen, utropade i förundran över vad han såg:

- Den mannen var verkligen rättfärdig (Luk 23:47).

Jesus Kristus uppstod på tredje dagen från de döda, och vi som mött denne uppståndne frälsare, vet att han dog för

våra synder och hans blod renar från synd. Han var vetekornet som dog och bar oändligt stor och evig frukt. Men så underbar är frälsningen, att var och en som tar emot den till pånyttfödelse och nytt liv, får också bära frukt för evigheten. Jesus sa:

- Om vetekornet inte faller i jorden och dör, förblir det ett ensamt korn. Men om det dör bär det rik frukt (Joh 12:24).

Bibelns berättelse om rövaren som i sin sista stund fick ta emot Jesu frälsning, har blivit till hjälp för många förtvivlade syndare som i sin nöd bekänt sin förlorade belägenhet och vänt sig till Jesus.

Den har fått förmedla frälsning till oräkneliga skaror av människor som fått höra talas om rövaren på korset. I samma stund som denne rövare åkallade Jesu namn och vädjade om en tanke från judarnas och hela den förlorade mänsklighetens kung, så förvandlades han till ett vetekorn som myllades ner och bar frukt. Han var en återlöst syndare, som efter sin död fått med sitt vittnesbörd bära hundratusenfaldig frukt för evigheten. ■

Hindren ger vika i Jesu namn!

Vittnesbörd av Tony Eriksson

Det är jätteroligt att få komma till församlingen på Bällsta och besöka er, och jag är så tacksam till Gud. Ni har betytt mycket i mitt liv och det är ju så att vi har människor som betyder någonting i våra liv och som hjälper oss framåt i olika stadier i livet, och ni var sådana för mig. Det är en glädje att få se er alla och hela församlingen.

En sång tonade i mig hela tiden när jag var på väg hit. I min församling sjunger vi lovsånger och ibland har vi enkla bönemöten då jag brukar gå fram och sjunga gamla läsarsånger. De som då lyssnar förundras över att jag kan så många läsarsånger. Samtidigt tycker de att sångerna är så fina, för det är levande ord, eftersom den som skrev sången också hade upplevt den. Det är härligt att sjunga nya lovsånger, men det är också härligt att sjunga de här gamla sångerna. Jag vet inte varför jag fick den här sången, den kanske talar till någon speciell:

”Spärras din väg utav hinder så väldiga, och utav berg så skyhöga stå. Räkna med Gud, ty han gör det omöjliga. Han gör vad människor inte förmår.”

Jag vet inte vilket berg som står framför dig just nu, vilket omöjligt hinder du har framför dig. Kanske verkar böneämnet som du bär på så stort och omöjligt, kanske den situation du står mitt i känns omöjlig. Men Herren förmår att flytta på berg, och även att flytta på sjukdomar. Har du ett stort berg framför dig så tänk på vad Jesus sa: ”Om du har tro som ett litet senapskorn, så säg till detta berg: Kasta dig i havet.” Vi får säga detsamma, för vi bär Jesus i våra hjärtan.

Jag kan vittna om personliga böneämnen jag kämpat och varit inför Herren med. Jag bad och bad, och tyckte att allt var så omöjligt. Jag sa till Herren: ”Nu får du ta hand om det, nu får du flytta på det här berget, nu får du lösa det.” Och vi började att be, och märkte att Herren började göra under och gav bönesvar på det mest fantastiska sätt.

Gud är densamme – alltid. Han öppnade havet för Israels folk och det är samme Gud vi tror på. Om det är små eller stora böneämnen vi har, så är han med oss.

Tack för att jag fick komma hit och dela med mig. Gud välsigne er!

Avslöjad synd är nåd från Gud

- **Driv ut ifrån** er den som är ond, är ett citat hämtat från Paulus brev till församlingen i Korint, där en mycket svår synd hade uppdagats. Församlingen hade uppenbara svårigheter med att se, förstå och hantera situationen, varför Paulus med skärpa tvingas gripa in och säga: "...ni borde ha blivit så bedrövade, att den som gjort sig skyldig till detta hade drivits ut ur er krets". Situationen var allvarlig och enda möjligheten för församlingen att komma vidare var att i grunden göra upp med det som var osunt och omoraliskt.

I våra dagar – i kölvattnet av det världsomfattande metoo-upproppet – har många fall av otukt och missbruk i ledarställning avslöjats. Vittnesmål efter vittnesmål har målat upp de mest förfärliga lidanden som de drabbade fått genomgå. Men det är inte bara bland världens barn övergreppen pågått utan även i sammanhang där den typen av agerande borde vara omöjligt, nämligen inom kristna församlingar. De drabbade är vanligtvis personer som står i beroendeställning till förövaren varför det kan gå många år innan ett avslöjande sker. Dock vet vi att allt förr eller senare måste komma fram i ljuset. Någon annan väg framåt finns inte.

För den kristna församlingen är omoral och otukt en synd man aldrig kan skyla över. Nya testamentet lyfter gång på gång fram hur viktigt det är att leva i trohet inom äktenskapet. Exempelvis skriver Hebreerbrevets författare: "Äktenskapet skall hållas i ära bland alla och den äkta sängen bevaras ofläckad. Ty otuktiga och äktenskapsbrytare skall Gud döma" (Heb 13:4). Äktenskapet är också en bild som bibeln använder för

att beskriva församlingens förhållande till Jesus, brudgummen: "Ni män, älska era hustrur, så som Kristus har älskat församlingen och offrat sig för den" (Ef 5:25). På samma sätt uppmanar Paulus i sitt brev till Timoteus att den som vill få en församlingsledares tjänst skall vara oklanderlig, en enda kvinnas man, nykter, förståndig, aktad, gästfri och en god lärare (1 Tim 3:2).

Riktlinjerna för hur Guds folk ska leva i förhållande till Gud och varandra är tydliga. Det handlar om ett liv i rättfärdighet, värdighet och renhet. Dess motsats går att finna i världens politik med ibland direkta uppmaningar till sexuell lössläpphet. Där är förfallet väl utbrett och accepterat. I världens politik raseras familjens stabilitet medvetet. Paulus skriver att Gud kommer att döma världen, att det inte ankommer oss att göra. Men varje gång då vänner i kristna församlingar blir utsatta, är det en tragedi som i allra högsta grad drabbar oss var och en.

Tidningsrubriker som lyft fram prästers övergrepp har under de senaste åren varit många. Flera olika samfund har pekats ut men främst fokuseras på den gigantiska romerska katolska kyrkan där ett oändligt antal personer efter många års trauman trätt fram. Exempelvis berättar tidningen Dagen om hur över 300 präster under 70 års tid förgripit sig på fler än 1 000 barn! (17/8). Artikelförfattaren skriver om mörkläggning som gjorts och konstaterar att "när kyrkan behöver skyddas från sanningen, då har hela evangeliets förkunnelse förvanskats".

Församlingen är bärare och förmedlare av det enda budskap som i sanning kan

ge människor frihet. Sanningen ska göra er fria, sa Jesus. Evangelium är det glada budskapet om frälsning och befrielse från all form av förnedring. Trots det finns det förmodligen också inom kristenheten ett mörkertal av personer som bär på bittra ouppklarade och oförsonade erfarenheter. Vid sådana fall måste det finnas en beredskap i församlingen, även i Maranataförsamlingen, att lyssna och bana väg för de som drabbats och som söker upprättelse.

Slutmålet är att vi allesammans en dag ska stå ansikte mot ansikte inför vår Herre och Frälsare Jesus Kristus och det som då betyder något är att vara försonad och ha ett rent hjärta inför Gud och människor. Det är här och nu i tiden det måste ske. Avslöjad synd är nåd från Gud.

- Inget skapat är dolt för honom, utan allt ligger naket och uppenbart för hans ögon. Och inför honom måste vi stå till svars ... Ty vi har inte en överstepräst som ej kan ha medlidande med våra svagheter, utan en som blev frestad i allt liksom vi, men utan synd. Låt oss därför frimodigt gå fram till nådens tron för att få barmhärtighet och finna nåd till hjälp i rätt tid (Heb 4:13,15-16).

För Maranataförsamlingen i Stockholm

Tage Johansson
Hans Lindelöw
Robin Vidén
Werner Eriksen
Emanuel Johansson
Roger Lindroos
Berno Vidén

MIDNATTSROPET

ISSN 1653-5871

REDAKTION

Berno Vidén (ansvarig utgivare)

Stina Fridolfsson

Emanuel Johansson

fornamn.efternamn@midnattsropet.se

info@midnattsropet.se

www.midnattsropet.se

MARANATAFÖRSAMLINGEN

BESÖKSADRESS

Bällstavägen 100, Bromma

info@maranata.se

www.maranata.se

GEMENSAM POSTADRESS

Box 20134

161 02 Bromma

Telefon: 08-98 56 83

Gåvor till Midnattsropet och litteraturmissionen förmedlas genom Maranataförsamlingen.

Plusgiro: 44 10 05 - 6

Swish: 123 155 15 71

Meddelande om adressändring sker skriftligt till tidningen.

© MIDNATTSROPET

För tillstånd att använda material, kontakta redaktionen.

Kom ihåg mig, men glöm inte henne

Bibelstudium av Berno Vidén

När Jesus var i Betania och låg till bords i Simon den spetälskes hus, kom det en kvinna som hade en alabasterflaska med dyrbar äkta nardusolja. Hon bröt upp flaskan och hällde ut oljan över hans huvud. Några blev upp-rörda och sade till varan-dra: 'Varför detta slöseri med oljan? Den kunde man ha sålt för mer än trehundra denarer och gett till de fattiga.' Och de grälade på henne. Men Jesus sade: 'Låt henne vara! Varför be-svärar ni henne? Hon har gjort en god gärning mot mig. De fattiga har ni alltid hos er, och ni kan göra gott mot dem när ni vill. Men mig har ni inte alltid. Hon har gjort vad hon kunde, hon har i för-väg smort min kropp för begravningen. Jag säger er sanningen: Överallt i hela världen där evang-eliet förkunnas ska man också berätta vad hon gjorde och komma ihåg henne' (Mark 14:3-9).

Jesus sa aldrig att överallt i hela världen där evangeliet förkunnas ska man berätta om vad Petrus gjorde, vad Andreas, Johannes eller någon av apostlarna gjorde. Jesus lyfter fram en anonymt presenterad kvinna: "Kom ihåg mig, men glöm inte henne." Vad var det som var så speciellt just med henne? Om vi närmar oss frågan kommer ett svar att hjälpa oss att kunna se in i hur en då mycket nära framförliggande dag, som kom att bli den mörkaste dagen i Jesu liv, också uppenbarar historiens absolut ljusaste dag. Både den mörkaste och ljusaste dagen leder våra tankar till Golgata, där Jesus dog för oss.

Golgata var en hemsk plats. Ibland

kan man se konstverk av Golgata och det ser så skönt ut där det illustreras som en grön kulle med kors som reses mot horisonten. Och det är inte konstigt att vi kanske ser på det sättet då ju Golgata representerar platsen där vi blev födda på nytt, och det Jesus gjorde i form av en ny början genom befrielse från synden. Men i realiteten var Golgata en stinkande plats för de fördömda, en plats fylld av kranier och skelettdelar, en plats som man drog sig för att besöka. Det var en vämjelse att gå dit.

I 5 Moseboken 21:22-23 beskrivs kors-fästelsen som en förbannelse från Gud:

- Om det på någon vilar en synd som förtjänar döden och man avrättar honom och hänger upp honom på trä, så ska den

döda kroppen inte lämnas kvar på träet över natten. Du ska begrava den samma dag, för den som är upphängd är en Guds förbannelse.

En Guds förbannelse – det var på den platsen, de ondas plats, som Jesus skulle bära vår skuld och en gång för alla göra upp med synden. Men det var inte bara Jesus som korsfästes den här dagen, han var en av tre personer som hängdes upp där som kriminella och rövare. Det var två skurkar, som själva inför Jesus sa: ”Vi hänger här för våra synders skull”, och så var det Jesus, som var god. En av de två bad att Jesus skulle tänka på honom och blev så den förste som följde honom in i paradiset, in i himlen. Lukas skriver om hur Jesus säger till rövaren: ”Idag ska du vara med mig i paradiset.” Här möter vi den första kristna gemenskapen som är byggd på Jesu försoning - den första församlingen.

Tre personer: en god, två onda. Men en av de onda blev god säger Bibeln.

Som Jesu Kristi kropp här i tiden, blir budskapet en oerhörd utmaning för oss. Det kan lätt bli så att vi ser på församlingen som en grupp goda, med Gud försonade människor, som uppträder sansat, uppför sig bra och har en fin gemenskap. En fråga som kommer för mig är var de andra finns, de ”dåliga” människorna, flyktingarna, de utslagna, de som Herren Jesus Kristus har lidit döden för, dem som han väntar på. Jesus dog på samma sätt som han levde, omgiven av människor som verkligen behövde honom. Han dog bland dem som han umgicks med när han levde. Han anklagades för att ”äta med syndare”, men sa själv att ”Människosonen har kommit för att uppsöka och frälsa det som var förlorat”.

Församlingen som är Kristi kropp i tiden, är någonting långt mera än den ofta väldressade och välfriserade gemenskap vi ser samlas till gudstjänst då och då. Det handlar fastmer om människor som är sargade, utslagna och lidande, och som väntar på att möta en utsträckt hand. När Jesus i dödsögonblicket hade det här väckelsemötet på Golgata säger bibeln att det var femtio procent som omvände sig. Det manar oss att aldrig ge upp om en syndares frälsning. Det finns en kraft, en makt som kan resa upp och som kan mjuka upp den mest förhärdade människan; ett evangelium som kan förvandla och frälsa – en kraft från Gud.

Markus skriver att Jesus befann sig

i Betania och åt tillsammans med sina lärjungar och den grupp som samlats i Simon, den spetälskes hus. Att äta i en leprajuks hus var uppseendeväckande. De leprasjuka skulle ju stå långt borta från alla andra och ropa, med klockor som varnande klingade: ”Oren, oren! Kom inte nära!” Men det står att ”han befann sig i Simon den spetälskes hus och de åt tillsammans”. I den situationen kom kvinnan som trängde sig in i gemenskapen. Lärjungarna blev irriterade på Jesus som kunde tillåta tilltaget, och förargades över kvinnans agerande. Hon trängde sig in, inte för att servera mat eller betjäna som var det sedvanliga, utan hon kom där och hade en skatt med sig, något av det mest värdefulla som fanns. Hon bar på en dyrbar parfym som motsvarade kanske en livförsäkring, eller ett arv, en garanti för framtiden. Så tar hon flaskan, det mest värdefulla hon äger, bröt sönder den och öste ut hela innehållet över Jesus och smorde honom. Inte när han kom in, som man gjorde när man tvättade fötterna på besökarna, utan hon gick in mitt under måltiden, och bröt därmed mot alla regler och mönster som fanns.

Jag tänker på lärjungarna som hade varit tillsammans med Jesus. Han hade tidigare undervisat dem och genom olika händelser lärt dem att de skulle dela med sig och se till andras behov. ”Låt barnen

komma till mig” sa Jesus när lärjungarna tyckte att Jesus var för trött för att ta emot de små. Då lärde han dem att dela sin måltid med barnen. ”Låt de fattiga komma” sa Jesus, och lärjungarna fick lära sig att dela måltiden med de fattiga. Detta blev alltmer naturligt för dem, så när Jesus sa ”låt de sjuka komma”, lärde sig lärjungarna att äta tillsammans till och med med de spetälska. Jesus hade vidgat deras syn på omvärlden på många sätt.

Här mötte de ytterligare en lärdom då en kvinna bröt sig in i gemenskapen. Hur kunde hon tro att Jesu person var viktigare än alla dessa principer som fanns om rättfärdighet, och om att hjälpa de fattiga. Hur kunde hon? Det finns någonting här som visar att denna kvinna trodde på allt vad Jesus sa. Hon trodde då lärjungarna inte trodde på honom. Markus skriver om episoder innan den här måltiden hemma hos Simon, som visar på att lärjungarna slog ifrån sig saker som Jesus talade om, en undervisning som de inte förstod, och inte kunde greppa. Men kvinnan, hon hade tagit till sig allt vad Jesus sagt. Hon hade öppnat sitt hjärta och förstått att någonting oerhört viktigt var på gång. Hon förstod att *nu* är tillfället. *Nu* är stunden.

Jesus hade talat med sina lärjungar om

”Låt barnen komma till mig” sa Jesus när lärjungarna tyckte att Jesus var för trött för att ta emot de små. Då lärde han dem att dela sin måltid med barnen. ”Låt de fattiga komma” sa Jesus, och lärjungarna fick lära sig att dela måltiden med de fattiga.

sitt lidande. Först i Markus 8:31:

- Människosonen måste lida mycket och bli förkastad av de äldste och översteprästerna och de skriftlärda. Han måste bli dödad, och efter tre dagar uppstå igen. Då tog Petrus honom åt sidan och började tillrättavisa honom. Men Jesus vände sig om och såg på sina lärjungar och tillrättavisade Petrus med orden: Gå bort från mig, Satan! Dina tankar är inte Guds utan människors.

Jesus talade här om sin död, men Petrus förstod inte och försökte tillrättavisa Jesus. Även i nästa kapitel påminner Jesus om sin död (Markus 9:31):

- Människosonen ska utlämnas i människors händer, och de kommer att döda honom. Men tre dagar efter sin död ska han uppstå. Men de förstod inte vad han menade och vågade inte fråga honom.

Likaså i Markus 10:32:

- De var nu på väg upp till Jerusalem, och Jesus gick före dem. De var fyllda av bävan, och de som följde med var rädda. Då tog Jesus än en gång med sig de tolv och började berätta för dem vad som skulle hända honom: Se, vi går upp till Jerusalem, och Människosonen kommer att överlämnas till översteprästerna och de skriftlärda. De ska döma honom till döden och utlämna honom åt hedningarna, som ska håna honom och spotta på honom, gissla och döda honom. Men efter tre dagar kommer han att uppstå. Då kom Jakob och Johannes, Sebedeus söner, fram till Jesus och sa: Låt oss få sitta bredvid dig i din härlighet.

Antingen hade lärjungarna inte förstått vad Jesus förberedde dem på, eller också ville de inte förstå. Det fanns en dimension i det Jesus sa som gick utanför deras förmåga att ta in. Och det är ju sant, Jesus gick en väg som ingen annan kunde gå. Men kvinnan hade förstått att det var något mycket, mycket speciellt som skulle ske.

Bibeln använder olika uttryck för att uttrycka tid. Ibland handlar det om kronologisk tid, *chronos*, som har sin början och sedan fortsätter framåt i ett fast mönster och fyller dagarna med olika aktiviteter och rutinmässiga göromål. Ett annat ord är *kairos*, ett uttryck som handlar om speciella tillfällen som inte kommer igen. Jesus sa till lärjungarna att de fattiga alltid finns där, att det alltid kommer att finnas människor att hjälpa, orsakat av fattigdom, nöd, smärta, hat, terror, krig etc. Alla sjukdomar och allt detta lidande som vi idag ser kommer att fortsätta intill dess att Guds rike fullt ut manifesterar sig.

Kvinnan såg djupare vid det här

Det värsta tror jag var när Jesus blev för-rådd av sin egen lärjunge. Korset, det fysiska lidandet för kroppen, var outhärdligt. Men så tänker man på hans själsliga lidande, då en av hans lärjungar för-råder honom med en kyss.

tillfället än vad lärjungarna förmådde. Hon såg detta *kairos*, det unika tillfället. Lärjungarna irriterade sig på henne, men Jesus sa till dem: "Låt henne vara. Varför besvärar ni henne? Hon har gjort en god gärning mot mig." Sedan tillade han att: "De fattiga har ni alltid hos er." Lärjungarna var stötta och Judas beslutade sig där och då för att förråda Jesus: "... gick bort till översteprästerna för att utlämna Jesus åt dem" (v 10). Vad var det som var så speciellt som kvinnan såg, att till och med Jesus försvarade henne då hon öste en förmögenhet över honom?

Bibeln säger att Jesus är Messias, den Smorde. Det här var en stor stund när Jesus skulle invigas, eller som han själv säger: "Hon har i förväg smort min kropp för begravningen." Jesus, kungars Kung, smordes inte av en annan kung eller av någon högt uppsatt person, utan av en anonym kvinna. Inte heller invigdes han i templet, eller inne i Jerusalem, utan i Simon den spetälskes hus där utanför staden. Där skedde denna kärleksförklaring, som också var en manifestation, då kvinnan smörjer Jesus inför den svåra vandring han var på väg att gå in i, där han ska ge sitt liv. Då, när Jesus gör det ingen människa förmår att göra, kommer en kvinna honom till hjälp.

I Johannes 12:3 står det att "... huset fylldes av doften från oljan." Det här med doft och luktsinne är oerhört starkt hos människan. Dofter kommer man ihåg. Jag kan minnas speciella tillfällen från när jag var barn. Och hur minns jag dem? Jo, jag kände en doft precis där och då. Det är sådana minnen som etsar sig fast. Ta ett spädbarn som ska ammas av sin mor, hur hittar barnet fram? Jo, genom doften. Ta djuren som kan spåra upp en doft på långa, långa avstånd. Doft är något som påverkar och ger väldigt starka intryck hos människan. Vi kan känna doften av renhet, smuts och olika miljöer ute i naturen. Allt har sin doft. Det är en oerhört rik värld som människan kan uppfatta genom luktsinnet.

När Gud gav instruktioner om tabernaklet och offerttjänsten, så står det i 2 Moseboken 30:1:

- Du ska göra ett altare att tända rökelse på. Av akacieträ ska du göra det.

Och vidare i vers 6:

- Du ska ställa altaret framför förhänget framför vittnesbördets ark. Det ska stå framför nådastolen som är ovanpå vittnesbördet, där jag ska uppenbara mig för dig.

Templets rökelse var väldoftande inför Gud. Vi möter det på många olika sätt i Gamla testamentet. Noa byggde ett altare efter syndafloden:

- När Herren kände den ljuvliga doften, sade han till sig själv: Härefter ska jag inte mer förbanna marken för människans skull, för hennes hjärtas tankar är onda ända från ungdomen (1 Mos 8:9).

När Jakob står inför Isak och undfår välsignelsen, visserligen genom bedrägeri, beskrivs det i 1 Moseboken 27:27:

- När han då gick fram och kysste honom, kände han lukten av hans kläder. Han välsignade honom och sade: *Doften av min son är som doften av en mark* som Herren har välsignat.

Vi skulle kunna fortsätta och se hur bibeln lyfter fram olika händelser, beskrivningar av myrra, salvor och så vidare, och talar om hur ljuvliga dessa dofter är inför Gud.

En väldoft inför Gud ska inte förväxlas med den här världens dofter. En händelse som belyser det är då Mose står inför den egyptiske kungen och Farao säger: "Ni kan ha er Gudstjänst här i Egypten!" Då svarar Mose: "Nej. För när vi offrar till Gud, då är det avskyvärt för egyptierna. Då kanske de stenar oss. Det är avskyvärt."

Det som är en väldoft inför Gud har inte något med den här världens dofter att göra, eller den här världens rikedom. Jesus befann sig utanför staden, utanför Jerusalem, i Simon den spetälskes hus, något som för översteprästerna i templet var avskyvärt. Jesus och hans skara pas-

sade helt enkelt inte in i templet. Jesus stod utanför och det var där kvinnan bröt parfymflaskan och öste innehållet över honom och doften fyllde hela huset där de fanns. Det var där han invigdes för sitt lidande. Jesus sa att hon i förväg hade smort hans kropp för begravningen.

Korsfästelsen var en grym tortyr, det värsta straff en människa kunde få. Förnedringen som Jesus fick utstå var förfärlig. Det var blod, svett och illaluktande kroppsvätskor. Jesus tvingades genomgå denna förnedring. Människor runt omkring uthärdade inte att vara i närheten. Det rädde en total övergivenhet. Det värsta tror jag var när Jesus blev förrådd av sin egen lärjunge. Korset, det fysiska lidandet för kroppen, var outhärdligt. Men så tänker man på hans själsliga lidande, då en av hans egna lärjungar förråder honom med en kyss. Vilken smärta det måste ha varit för Jesus. Eller Petrus som sa att han ville ge sitt liv för honom. Så kommer det en liten tjänsteflicka och han blir helt skakis och darrar av rädsla och förnekar Jesus. Också det var en själslig smärta för Jesus, även om han visste vad som skulle hända. Bland hans egna var det en som förrådde honom, en förnekade honom och alla svek honom, sprang iväg och flydde.

Jesus fördes till landshövdingen Pilatus för att förhöras. Man klädde på honom kungliga kläder och gjorde spe av honom, som en speldocka. Han utstod slag och soldaterna knäböjde och hånade honom. Sylvassa törnen trängdes obarmhärtigt in i hans huvud så att blodet flöt. Var fanns alla hans efterföljare? Alla hans lärjungar? Alla som han hade botat? Det här var mer än vad Jesus orkade bära. Då, när det var som svårast, kände han doften från parfymen som kvinnan hade smort honom med. Hon hade öst över honom denna ljuvliga parfym. Han var invigd och mitt under lidandet blev han påmind om varför han gick denna väg. Det var för att bära människans synd. För att befria människan. Han tänkte på kvinnan som hade blodgång och som hade kämpat i tolv år och gett ut allt hon hade till läkare och mediciner, men som i sin nöd hade kommit till Jesus och bävande sträckt ut sin hand för att vidröra honom.

Jesus gick vidare, ytterligare ett steg. Han piskades tills ryggen var helt sönderslagen. Han tvingades gå den tunga Via Dolorosa, bärande sitt eget kors, en

*På samma sätt
som Jesus var
utgivande, och på
samma sätt som
kvinnan i Simons hus
gav allt till Jesus, får vi
som Jesu brud vara utgivande.
Han fyller oss med sin Ande och
med sann kärlek så att vi kan
förmedla denna ljuvliga doft ifrån
Kristus till varje människa.*

sträcka som tog tre timmar att släpa sig fram. Han ramlade, såg sig omkring. Var fanns lärjungarna? Var fanns hans följeslagare någonstans? Det fanns ingen där. Då kände han åter igen doften från parfymen och han fick kraft att dra vidare framåt. Han visste varför han var på väg till Golgata och han tänkte på ytterligare någon han hade hjälpt; Jairus dotter, som han hade rest upp från döden. Det är för henne jag går här. Det är för henne jag bär denna börda.

De tog hans kläder, hamrade trubbiga spikar rakt in i hans nerver. Fastspikad höjdes han upp på korset på denna avskrädesplats, de fördömdas plats. Människor som gick förbi hånade honom, ja till och med rövarna som korsfästes vid hans sida hånade. Jesus bar på en enorm dödsångest, något som intensifierades under kampen han uthärdade i Getsemane, där hans svett blev till blod, ett tillstånd som kallas *Hematidrosis* och orsakas av skräck och extrem stress, främst hos personer som väntar på att avrättas. Han bad att om det vore möjligt, att Gud skulle ta honom ut ur hans ångest. Jesus skulle ha kunnat kalla på 10 000 änglar som i ett nu skulle ha befriat honom och fört honom hem till himlen. Nu hängde han på korset och i sin nöd såg han sig omkring. Alla dessa människor han hade hjälpt, vart var de någonstans? Vart var hans lärjungar? Det stod endast några få kvinnor där. Men så kände han doften igen från parfymen och det gav honom ny styrka att fullfölja

lidandet. Han kom ihåg alla barnen som han hade mött och tagit upp i famnen. "Låt barnen komma till mig!"

Med sina sista krafter citerar Jesus Psalm 22: "Min Gud, min Gud, varför har du övergivit mig?" Hånet fortsätter: "Vi får se om änglarna kan komma och hjälpa honom." Han fick ättika att dricka. Återigen såg Jesus sig om. Han var så övergiven. Han bad under tårar för alla människor, inklusive sina lärjungar: "Fader förlåt dem, ty de vet inte vad de gör." Men så blev han återigen av doften från parfymen påmind om hur han hade blivit invigd, smord av en kvinna hemma hos Simon den spetälske. Han påmindes igen om detta sitt uppdrag, försoningen, offret, Faderns vilja och den utgivande kärleken. Han tänkte på denna kvinna som hade gett allt hon hade, som han hade sagt om tidigare: "Vad hon kunde, det gjorde hon." För att han skulle få hjälp att genomlida denna absolut mörkaste och svåraste dag, att han skulle komma ihåg att det är Guds kärlek som driver honom att fortsätta.

Jesus gick vidare och fullbordade frälsningsverket på Golgata.

Varje gång vi bryter brödet så är det för att komma ihåg vad Jesus har gjort. Jesus säger "tänk på mig" men också "kom ihåg henne". Tänk på allt Jesus har gjort, men kom ihåg kvinnan. Det hon gjorde hade en sådan oerhörd betydelse, och det

finns en ännu djupare dimension i detta. Jesus är vår brudgum, församlingen är hans brud. Det råder en oerhörd kärlek mellan Fadern och Sonen, där Fadern är utgivande mot Sonen och öser sin kärlek över honom. Jesus vill också på samma sätt ösa av sin kärlek ut över människan. Och för att göra detta möjligt, för att vi ska kunna bli Jesu Kristi brud, så har Jesus gett allt. Gud är kärlek. Gud är verkligen allt som är gott, allt som är utgivande, allt som kan frälsa. Gud är rättfärdighet. Här möter vi dock något som är förmer, när brud och brudgum förenas; en fulländad kärlek.

Ibibelns två sista kapitel kan vi läsa om hur allt det gamla är förgånget, och hur Gud i Kristus Jesus upprättat allt. Uppenbarelsboken 21:9 uttrycker något stort och underbart som Johannes måste få se: "Kom, jag ska visa dig bruden, Lammets hustru." Därefter följer en ljuvlig beskrivning av det nya Jerusalem som kommer ned ovanifrån, då Jesus ska komma tillsammans med sin återlösta skara, sina heliga: "Och han förde mig i Anden upp på ett stort och högt berg och visade mig den heliga staden Jerusalem, som kom ner från himlen, från Gud."

Bruden är central då Uppenbarelsboken presenterar den himmelska staden: "Den glänste likt den dyrbaraste ädelsten, den var såsom kristallklar jaspis" (v 11). Jesus betalade med att ge sitt eget liv för att vinna henne, och här möter vi fulländningen. På samma sätt som Jesus var utgivande, och på samma sätt som kvinnan i Simons hus gav allt till Jesus, får vi som Jesu brud vara utgivande. Han fyller oss med sin Ande och med sann kärlek så att vi kan förmedla denna ljuvliga doft ifrån Kristus till varje människa.

Tiden är kort.

Låt oss fylla tiden - *chronos* - med att oförtröttat arbeta för att hjälpa de behövande och leva ut Guds rättfärdighet. Men framför allt söker Gud människor till frälsning, och han är den som kan bryta ner allt motstånd. Gud ger speciella tillfällen - *kairos* - som vi likt kvinnan får lära oss att ta vara på. Bryt din alabasterflaska, ös innehållet över Jesus och se vad han förmår att göra. "Vi är en Kristi väldoft inför Gud" (2 Kor 2:15). ■

Brand på Maranata-församlingens missionscenter

Maranataförsamlingens missionscenter i Bromma, med Hotell Pilgrimshem, drabbades den 1 augusti av en brand då en av byggnaderna med 16 hotellrum brann ner totalt. Ingen människa skadades! Naturligtvis ett hårt slag mot församlingens arbete, men vi vet att Gud är med genom allt. Församlingens syskon, främst de unga, trädde in som en man då brandlarmet gick vid åttatiden på kvällen. De inledde släckningsarbetet innan den närliggande Bromma flygplats hade första brandbilen på plats, och deltog i utrymning av hotellgäster då samtliga byggnader

tvingades evakueras. De tog sig an omskakade människor som såg sina enda tillhörigheter slukas av lågorna, och samarbetade på ett fantastiskt sätt med polis och brandmyndighet. "Ni är grymma!" var en av polisernas spontana kommentarer vid åsynen av denna krisinsats av en väl sammansvetsad församlingssgemenskap på Bällsta. Flera av gästerna kunde ombokas till andra rum och vår bön till Gud är att dessa nu så drabbade, i miljö och atmosfär på missionscentret ska få erfara personlig hjälp till både ande, själ och kropp. /KV

Foto taget sent på natten, brandmännen arbetar för att begränsa och hindra spridning av branden.

Kärleken

– Guds energi

Bibelstudium av Tage Johansson

Spelet var inte förlorat i och med syndafallet. Gud hade en upprättelsens plan med människan, så att hon skulle kunna bli ett redskap och ett kär för honom i tiden.

Han handlade genom en makt som är högre än någon annan makt: Guds kärlek. Den som låter sig fyllas av Guds kärlek har ingen begränsning. Det är kärleken som är drivkraften. Den är energin.

Hela universum är i rörelse genom en energi. Allt som rör på sig har någon energi bakom. Detta går att tillämpa på det kristna livet. Utan Guds energi fungerar ingenting som han har tänkt sig. Guds energi är hans kärlek. Om något annat än Guds kärlek driver oss, då åstadkoms inte den frukt som endast kan produceras genom Andens liv.

Vi är kallade att vara kär som Gud ska fylla. Vi kan ta de första lärjungarna som exempel. Det finns en bakgrund som vi bör tänka på och det handlar om hur synden fick fäste och inflytande över människan, och om hur Gud skulle komma tillrätta med vad som hänt med människan, som ju var skapad till Guds avbild och kallad att vara skapelsens krona, denna fantastiska kallelse att vara en återspeglings av Gud själv. En oerhörd tanke!

Genom att synden kom in, förlorade människan sin ställning och var inte

längre skapelsens krona. Guds avbild förstördes allt mer. Synden fick snart ett fast grepp om människan. Vid det första mordet så Gud att något som Kain egentligen inte ville kom att styra hans liv. Han slog ihjäl sin bror. Gud frågade honom:

- Varför är din blick så mörk? Är det inte så att om du gör det som är gott, ser du frimodigt upp, men om du inte gör det som är gott, då lurar synden vid dörren. Den har begär till dig, men du ska råda över den (1 Mos 4:6-7).

Vi tänker på hur Gud gick tillväga för att människan skulle upprättas och åter komma i tjänst för honom och bli det som Gud vill, nämligen att vara ett kär för honom. Han vill på nytt synliggöra sig och det sker genom att vi får Andens frukt i våra liv – vi bär frukt. Att bli frälst från ett ont och pervers släkte är stort, men det är ännu större att få vara en avbild av Gud här i tiden och vara Kristusbrev, där Guds frälsning kan visa sig för människorna. Då är vi ljus och salt i världen.

Vilken oerhörd uppgift vi har fått! Det har att göra med vår kallelse, att Gud tar ut oss för sitt syfte. Guds ögon överfar hela världen, han ger akt på varje människa. Han söker få någon att bli ett redskap för honom, ett kär. När Salomo byggde templet tog han ut en sten ur det massiva berget för att den skulle komma in i sin uppgift som en del i tempelbygget, vilket är en bild på församlingen.

Det är underbart med kallelsen till frälsning; att bli född på nytt. Det är ju grunden för att Gud överhuvud taget ska kunna fortsätta göra någonting med dig och mig. Men vi upplever att det finns krafter vi inte råder på. Krafterna i världen gör att människan är som en boll i djävulens spel. Han använder människor för sitt syfte. Han inriktade sig på att se till att människan förlorade sin ställning som skapelsens krona, så att han skulle få grepp om henne. Människan i världen är en operationsbas för den onda andevärlden. Paulus påminner om detta i sitt brev till Efesierna:

- Tidigare levde ni i dem på den här världens sätt och följde härskaren över luftens välde, den ande som nu är verksam i olydnadens barn (Ef 2:2).

Mörkrets makter är verksamma i den här världen, och Jesus säger till och med att hela världen är i djävulens våld. Men i kallelsen Jesus ger i Johannes evangelium, säger han:

- Jag har utvalt er och tagit er ut ur världen (Joh 15:19).

Det skedde med var och en som bejakade kallelsen. Att bli ett kärll för Gud sker helt på frivillig basis. Gud tvingar aldrig någon, inte på den minsta lilla punkt, ty Gud har skapat människan med en fri vilja. Därför har människan ett oerhört ansvar för sin ställning. Hon kan göra precis vad hon vill med sitt liv.

Gud förkastade inte människan som hade syndat. Istället ropade han efter syndafallet på henne: Var är du? Spelet var inte förlorat i och med syndafallet. Gud hade en upprättelsens plan med människan, så att hon skulle kunna bli

Genom att synden kom in, förlorade människan sin ställning och var inte längre skapelsens krona. Guds avbild förstördes allt mer. Synden fick snart ett fast grepp om människan.

ett redskap och ett kärll för honom i tiden. Gud som själv är energin, hade en lösning, och något skedde som stod över allt annat. Han handlade genom en makt som är högre än någon annan makt: Guds kärlek. Den som låter sig fyllas av Guds kärlek, har ingen begränsning. Det är kärleken som är drivkraften. Den är energin.

Den stora frågan är: Hur mycket av denna energi får plats i våra liv? Hur blir

vi ett kärll för denna gudomliga kärlek? Synden åstadkom inte bara separation från Gud, utan människan blev mer inriktad på sig själv. När Gud skapade människan var fokus inställt på Gud, men genom synden blev fokus inriktat på människans jag. Allt kom att kretsa omkring människan. Men Guds frälsning är så mäktig, att han kan ta itu med detta, bara vi överlämnar oss till honom.

Som den första människan blev kallad, så kallas också vi på nytt. Frälsningen åstadkommer något mycket större än det som skedde när Gud skapade människan. Istället för att degradera oss, har Gud genom sin frälsning skapat något mycket större. Därför kommer vi som är återlösta att i himlen sjunga sånger som inte någon av himlens tidigare invånare har kunnat sjunga. Vi har upplevt försoningen som trängde sig så djupt att den kunde lyfta upp den djupast sjunkna. Det är aldrig något som är baserat på det mänskliga. Frågan är om människan vill överlämna sig till Gud. Det är lättare för Gud att göra något med den som misslyckats väldigt grundligt och inte har något att berömma sig av.

Paulus som farisé använde lagen för att försöka behaga Gud. Viljan fanns och han ville göra något för Gud. Men i frälsningen och kallelsen handlar det inte om vad vi kan göra för Gud utan vad Gud har gjort för oss och vad han vill göra genom oss. Det är den stora och underbara tanken Gud har: att få göra något igenom dig och mig. Något som inte på något vis har berömmelse genom någon människa och vad en människa gör, men det enda vi har berömmelse av är genom korset, där allt vad människan har åstadkommit har fått sitt slut. Där får människan uppleva att ingenting sker genom hennes egen styrka och kraft, utan bara genom Jesu uppståndelsekraft.

Det finns två sidor av korset. Den ena är det som Gud måste ta itu med, det som naglades fast vid korset – allt som tillhör den gamla skapelsen. På andra sidan korset verkar uppståndelsekraften så att vi får uppleva att vi är nya skapelser i Jesus Kristus. All berömmelse en människa kan åstadkomma är fastnaglad vid korset. Där har den gamla naturen också fått sitt slut.

Vill vi det Gud vill, eller är det fortfarande så att vi vill något som ligger på sidan av Gud och hans frälsning? Den

Det är underbart med kallelsen till frälsning; att bli född på nytt. Det är ju grunden för att Gud överhuvud taget ska kunna fortsätta göra någonting med dig och mig.

springande punkten är det som Jesus på ett tidigt stadium förklarade för lärjungarna. Kanske de inte uppfattade det då han var hos dem, men då de fick uppleva Andens dop, såg de klart vad Jesus hade sagt till dem. Vi kan läsa i Johannes evangelium:

- Jag säger er sanningen: Om vetekornet inte faller i jorden och dör, förblir det ett ensamt korn. Men om det dör bär det rik frukt (Joh 12:24).

Det vi ska fokusera på här är att det bär rik frukt. Men det kan inte bära frukt utan att det sker som Jesus sedan säger:

- Den som älskar sitt liv förlorar det, men den som sätter sitt liv sist i den här världen ska bevara det till evigt liv. Om någon vill tjäna mig ska han följa mig, och där jag är ska också min tjänare vara (Joh 12:25-26).

Allt utgår ifrån vad du och jag vill. Jesus lade ihop det här med frälsning och kallelse till tjänst. Han hade inte tid att diskutera med människorna, han bara lade fram detta: Om någon vill följa mig ... Om de dör ... Här är frågan om du och jag vill utlämna oss till denna död. Nu talar jag inte om hur långt vi möjligen har kommit, utan just utifrån vad Guds ord säger. Det är verkligen viktigt att rannsaka sig själv. Nu står jag inför det här ordet: Men om det dör bär det rik frukt.

Många gånger har människorna förundrats inför Jesu kallelse. Varför ställer han så höga krav och varför måste det bli en sådan separation? Hans kallelse var som ett svärd som gick rakt igenom människan. Hon ställdes inför att välja efterföljelsen eller fortsätta att leva sitt eget liv som den rike ynglingen. Det finns något

som ligger i hjärtats djup, som faktiskt avgör detta. Det är vad som sker i människans hjärta då hon mottager kallelser. Därför är det alltid baserat på Guds kärlek som når människan och gör att hon väljer det ena eller det andra. Det är frågan om att välja vad Gud vill göra, eller att välja det som tillhör den mänskliga sfären.

Det är verkligen stort då en människa grips av Guds kallande kärlek. Detta är evangeliets framgång – att människan möts av Guds kärlek. Man kan tala om Guds kärlek och efterföljelsen med kallt hjärta. Men efter andedopet var lärjungarnas hjärtan varma. Glödhet! De bar fram ett budskap som gjorde att människor förnam att de mötte ett budskap som var utöver det mänskliga. ”Bröder, vad ska vi göra för att bli frälsta?” var resultatet. Samtidigt som de träffades av Guds ords åtskiljande kraft, upplevde de att något fanns i atmosfären som talade till deras hjärtan. Det här var fråga om en hjärteangelägenhet. Om de tog emot kallelser, gav rum för och tog emot Guds kärleks erbjudande, blev de frälsta.

Det handlar om ett erbjudande från Guds sida. I den ofrälsta världen upplever man Gud som en mycket sträng despot som vill plåga människan. Men den som upplevt dopet i den helige Ande kan förmedla Guds kärlek. Uppgiften förverkligas genom kärleken. Människan har blivit ett kärle för Gud som bor i kärlet. ”Vet ni då inte att våra kroppar är tempel åt den helige Ande.” Uppgiften förverkligas genom att Guds kärlek tvingar – den förmår allt. Tänk, att en stackars syndig människa kan få erfara detta som Paulus talar om kärleken. Jag återger nu från en annan översättning av 1 Korintierbrevet 13:

- Den är överlägsen. Den befriar ifrån själviskhet. Kärleken kräver inte att få fram sin egen vilja. Den är inte irriterad över andra. Den är inte lättretad. Den lägger knappt märke till när någon annan handlar fel. Den är inte glad över orättfärdigheten, men gläder sig i sanningen. Kärleken är trogen vad än det kostar. Den förväntar sig alltid det bästa, hoppas i det längsta och är beredd att uthärda allt.

Det sista jag läste, ”den uthärdar allt”, summerar samman vad kärleken är.

Tänk vilka möjligheter den människa har som blir gripen av Guds kärlek! Hon kan åstadkomma de gärningar hon är kallad att göra på det sätt som Gud har tänkt.

Det är verkligen stort
då en människa grips
av Guds kallande kärlek. Detta är evangeliets
framgång – att männi-
skan möts av Guds kärlek.

Det blir då inte som det sedermera måste sägas till församlingen i Efesus: ”gör åter sådana gärningar som du gjorde under din första tid”. Det fattades inte gärningar. Men det var inte sådana gärningar som den första kärleken åstadkom. Därför betonar Paulus alltid genom undervisningen i sina brev att vi ska bevara och förnya det vi har upplevt. Det är en intensiv kamp varje dag för detta.

Kärleken kommer genom uppfyllelsen. Men innan Gud kan fylla en människa, måste han tömma henne. Vi förstår ju att det fick lärjungarna erfara. De tömdes på allt. Exempelvis kolliderade deras tankar om Gud gång på gång med Jesu undervisning. Och deras tankar om Guds rike: ”Ska du i denna tid upprätta riket?” De var fokuserade på fel saker. Men framför allt detta: ”Nu kommer Messias, nu ska han kasta ut romarna, och Guds rike ska komma!” Så tänker judarna än idag. Men en dag ska de i stor nöd få skåda upp till honom som de har stungit.

Kärleken tar sig uttryck i uppfyllelsen. Vi läser i Romarbrevet 5:5:

- Guds kärlek är utgjuten i våra hjärtan genom den helige Ande.

Det är Anden som ger oss kärleken. Det

finns ett tillflöde av Anden i våra liv om vi lever i överlåtelsen. Detta är verkligen den ömma och springande punkten i våra liv. Överlåtelsen innebär att Gud får göra vad han vill i mitt liv. Hur skulle vi kunna ta itu med vår själviskhet och allt vad det innebär? Många missuppfattar och börjar i fel ände: Nu ska jag bli en bra kristen! Och man börjar med olika saker. Och så misslyckas man. Gud kräver en enda sak av oss: överlåtelse. Överlåt dig! Nu handlar det inte längre om mig, utan det är han som gör det. Då faller vi i Mästarens händer, som kan forma leret till hedersamt bruk.

Om vi behåller något

för oss själva, så begränsar vi Gud och tillintetgör möjligheten för honom att göra med oss som han har tänkt. Om vi inte överlämnar allt så att han får göra vad han vill, då kan han inte göra en gudsmänniska av oss som kan träda fram i ljuset. Man upplever i vår tid att det verkligen saknas undervisning om detta i kristenheten. Priset man måste betala är att ge allt åt honom.

Det är suveränt med den helige Ande i en människas liv, för den helige Ande klargör vad som är fel och rätt. I Andens förnyelse upplever vi vad som är gott och välbehagligt för Gud. Vi känner på långt avstånd när något kommer som inte är Gud till behag, och vi vill till varje pris behålla Andens liv, så att vi kan vandra värdigt den kallelse vi har fått.

Timoteus erfor på ett tidigt stadium att han fick en undervisning som gick ut på att anta kallelser till överlåtelse. Det var grunden till att han blev ett sådant redskap. Paulus skriver också att han hade ingen av samma sinne som Timoteus.

Vi ska läsa om det som ligger till grund till att Timoteus blev den gudsmänniska han blev. För det första hade han ett föredöme. Har man inte ett verkligt föredöme, begränsas möjligheten för Gud att visa

vägen. Paulus var ett verkligt föredöme. Han kunde säga: ”det ni har sett och hört av mig, det ska ni göra. Så ska fridens Gud vara med eder”. Han skriver och påminner Timoteus:

- Men du har troget följt mig i lära och liv, i målsättning och tro, i tålmod, kärlek och uthållighet, i de förföljelser och lidanden ... Du däremot, håll fast vid det du har lärt dig och blivit övertygad om. Du vet av vilka du har lärt det, och du känner från barndomen de heliga Skrifterna som kan göra dig vis så att du blir frälst (2 Tim 3:10-11, 14-15).

Det är det vi upplever. Vi ska bli frälsta in i det vi ska utträtta. Jag talar nu inte om begynnelsefrälsningen, men den pågående frälsningen. Den pågående frälsningen fick inte grepp om dem som var på ökenvandringen. Därför bäddades de ner i öknen. Gud hade inte behag till dem. Man tog inte emot undervisningen, man lät inte Ordet bli upptaget i eller sammansmält med sig. Timoteus var en läraktig lärjunge, och fick som barn undervisning om vad de heliga Skrifterna säger. Det står fortsättningsvis:

- Hela Skriften är utandad av Gud och nyttig till undervisning, tillrättavisning, upprättelse och fostran i rättfärdighet, så att gudsmänniskan blir fullt färdig, väl rustad för varje god gärning (2 Tim 3:16-17).

Allt detta är baserat på vad Gud vill göra och kan göra genom en människa. Men den springande punkten vill jag åter betona: Det handlar om överlåtelse. Har jag överlåtitt mitt liv åt Gud? Får han göra allt vad han vill?

Det gäller att vandra i Guds vilja, som Abraham gjorde. Antingen sätter vi upp hinder för Gud, eller så ger vi honom fritt tillträde. Gud kan inget göra, om inte vi vill. Överlåtelsen innebär väldigt mycket, framför allt att det är Gud som utför sitt frälsningsverk i oss. Det är han som verkar vilja och gärning. Om vi gör det ena, så gör Gud det andra. Om vi med fruktan och bävän arbetar på vår frälsning och inriktar oss utefter det Gud vill och har undervisat om i sitt Ord, då verkar Gud vilja och gärning. Det som är angeläget för Gud är att han vill se frukt av sin frälsning. Paulus manar korintierna att inte så ta emot Guds nåd att den blir utan frukt. Gud verkar frukt, den helige Ande utför sitt verk så att vi får bära frukt. Vi kan läsa i Johannes evangelium:

- Jag är den sanna vinstocken, och min Far är vinodlaren. Varje gren i mig som inte bär frukt tar han bort, och varje gren som bär frukt rensar han så att den bär mer frukt. Ni är redan nu rena i kraft av ordet som jag har talat till er. Förbli i mig, så förbli jag

i er. Liksom grenen inte kan bära frukt av sig själv om den inte förblir i vinstocken, så kan inte heller ni det om ni inte förblir i mig. Jag är vinstocken, ni är grenarna. Om någon förblir i mig och jag i honom, så bär han rik frukt. Utan mig kan ni ingenting göra (Joh 15:1-5).

Gudsmän i Bibeln har blivit sådana på grund av överlåtelsen de varit med om. Det är otroligt att genom de exempel vi har i Bibeln se att Gud har ett sådant tålmod. Han kommer om igen och frågar om du nu är redo att överlåta ditt liv åt honom. Vi ser det speciellt i Jakobs liv. Han fick ett slag på höften, och där markerade Gud att nu var han i Guds hand och fick dra till Betel – Betel betyder Guds hus. Där byggde han ett altare. Det är gripande att läsa om vilka händelser som ägde rum efter Jabboks vadställe (1 Mos 32:22). Då blev Jakob en annan

Gud kräver en enda sak av oss: överlåtelse. Överlåt dig! Nu handlar det inte längre om mig, utan det är han som gör det. Då faller vi i Mästarens händer, som kan forma leret till heder- samt bruk.

människa. Efter denna överlåtelse fick Gud hand om honom. Det är en oerhörd kamp för Gud att få oss till punkten då det sker en fullkomlig överlåtelse. Sedan springer jag inte hit och dit och låter mina egna tankar och idéer råda, utan jag får uppleva att Gud omgjordar mig, liksom han omgjordade Petrus. Så vill Gud omgjorda också oss, och kanske vi också upplever att vi inte vill gå dit Gud vill, men när vi lyder får vi uppleva underbar välsignelse.

Överlåtelsen öppnar en ny värld för människan. Hon får se och ta på Guds möjligheter, och uppleva vad Gud kan göra.

Vi läser i Bibeln om patriarkerna som inte var speciellt fina exempel bland människorna, utan det de var härleds endast till överlåtelsen. De ville ge Gud allt. Så har också Gud blivit allt för dem. Det centrala ordet här är överlåtelse och att Guds kärlek får vara drivkraften. Får han bara ett kär, så tar han det i sin tjänst.

I Jeremias bok läser vi om en krukmakare. Det talas om leret, men just krukmakarskivan är väldigt intressant. Det gäller att vara överlåten åt Guds vilja, så att Guds vilja får ske i alla avseenden. Inte bara var jag ska bo och vem jag ska gifta mig med. Leret behöver bara vara på drejskivan, så blir det format. Att vara på drejskivan är att vara i Guds vilja med sitt liv. Då händer något. Det är en kraft som gör att drejskivan roterar. Gud sätter till sin kraft, och när man är på drejskivan så verkar han fram sin avsikt. När drejskivan är igång får man uppleva att allt man möter samverkar till det bästa och kommer att vara till nytta och välsignelse. Guds kallelse till oss är att gå från kraft till kraft och från seger till seger.

Paulus beskriver i Romarbrevets sjunde kapitel om hur hans vilja att tjäna Gud blev ett stort hinder för honom. Det är så viktigt att vi inte försöker åstadkomma något i oss själva då det gäller vår helgelse. Visst ska vi medverka och ge vårt erkännande till den, men det är Anden som utför verket i våra liv. Paulus mötte något som han inte rädde på, även som troende människa. ”Jag arma människa, vem ska frälsa mig från denna dödens kropp?” Det här var en nyttig erfarenhet för Paulus, han fick uppleva vad han sedan skrev i Romarbrevet:

- Livets Andes lag har i Kristus Jesus gjort mig fri från syndens och dödens lag (Rom 8:2).

Syndens och dödens lag verkar fortfarande i den troendes liv, men den ska inte triumfera. Har vi överlåtitt vårt liv får vi också uppleva att vi inte vandrar i köttet utan i Anden, och gör vad Anden vill. Amen. ■

För dig som törstar

Text: Märta Berg Strömmare

Jag vet att det finns många människor som faktiskt lever i fångenskap. Det är sjukdom, depressioner, ångest eller ensamhet. Jag skulle kunna räkna upp många sådana allmängiltiga ting som utgör människors fångelse. Den allra värsta fångenskapen, och som kanske har renderat till de här andra, det är ju synden. Du kanske sitter fast i syndens fångenskap.

Jag kan inte hjälpa dig. För jag har bara den här mätstången som vi människor har. Men jag känner en som har en annorlunda mätstång, som räcker ut den här extra alnen, om du förstår bilden, som räcker ut sin hand till befrielse. Han kan göra det nu, just den här dagen.

När jag just i de här dagarna reser längs vägarna med buss och tåg, lägger jag märke till en förödande brist på vatten. Jag ser en natur som kvider, som ropar i förskräckelse. En skog som mitt i sommaren förlorar sin spänst och faller sina löv, som böjer sig mot marken och tycks ge upp.

Jag hör inte djuren i skogen, men jag vet att de söker efter vatten och att de söker för sitt livs skull. Rapporter om detta som jag talar om nu, når oss genom media. Det är inte jag som hittat på det. Det finns forskare som ser spår av denna törst, denna förfärliga vattenbrist som just nu drabbar vår del av världen. Trots detta har vi fortfarande vatten i våra kranar, rent dricksvatten och vi kan unna oss att duscha, ja vi kan till och med unna oss att slösa med vatten. Men sanningen är ändå den att det finns en brist som gör att naturen kvider.

Nu vill jag vända mig till dig som törstar. För jag har kommit att, på nytt igen, läsa ett sammanhang i min Bibel, som handlar om vatten. Men då är det inte längre fråga om det här lekamliga vattnet som vi nog så innerligt borde be Gud om, eftersom det gäller vår natur och som handlar om vår föda framöver.

Efter att ha nämnt det, ska jag gå in på bibeltexten i Hesekiel boks 47:e kapitel.

Hesekiel säger i den första versen: "Sedan förde han mig tillbaka."

Det är ordet "tillbaka" som tagit tag i mig. Ordet "därefter" signalerar att det är någonting som hänt tidigare, men att någonting sker nu och är fortlöpande. Profeten Hesekiel hade gjort en erfarenhet. Vi finner den i Hesekielbokens 40:e kapitel. Där heter det "... på just den dagen". Mycket bestämt. Det var inget flum. Det var inget kanske, inget si eller så, eller lite sisådär, utan mycket distinkt säger han "på just den dagen".

Vad var det som hände på just den dagen? Då "... kom Herrens hand över mig".

Just när jag skriver detta är det konferens och är det någonting jag önskar, så är det att Herrens hand ska komma. Över oss som samlats till konferens, men också över dig som nu läser detta. För du förstår, när Herrens hand kommer, då sker det någonting. Något som inte kan hända annars. Då sker det under.

Vad var det som hände med profeten Hesekiel? Jo, Herrens hand kom över honom och han blev bortförd. Inte till fångenskap. Hela hans folk var i fångenskap, men han blev bortförd till ett ställe där han plötsligt kunde se någonting mer än vad han vanligen såg. Nämligen något som Gud skulle göra. Texten låter oss

veta att det han såg liknade en stad. Och där möter han en man. "Se, där stod en man." Den mannen hade en mätstång i sin hand. När jag läser det, så funderar jag lite på den mätstången, för det står att den inte var som andra mätstänger. Det står att den var längre än en vanlig aln, som de andra gängse mätstängerna var. Men här står att denna var en handsbredd längre.

När jag läste det så började det sjunga inom mig: "Se, han räcker ut sin hand." Du har lärt dig förstå och erfara att den mätstång, som människor har mätt dig med, både bak- och framlänges, och upp och ner, där har det visat sig att du inte håller måttet. Den mätstången, drabbas vi alla av. Och den får bli vår ledstjärna, den får bli en plåga för oss var och en. Vi räcker inte till.

Nu vill jag säga dig att det finns någon, en man med en mätstång av ett annat slag. En mätstång som är en handsbredd längre. Det är Guds nåd. Här får du bilden på Guds nåd. När ingenting av det människor kan mäta upp räcker, för att göra oss rättfärdiga inför Gud, då får vi förlita oss på det som han har gjort, den här mannen med den annorlunda mätstången. Med ett annorlunda räknesätt, ett annorlunda tänkesätt, där nåden väger mera och når längre än allt annat. Det finns ett blod, det finns ett kors.

- det finns en källa!

Men lägg märke till vad som står det i det 47:e kapitlet:

”Sedan förde han mig tillbaka till husets ingång, och där fick jag se vatten rinna fram.”

Maranatafolket - det är framtidsfolket. Det vill jag påstå. Man skyller oss ofta för att vara bakåtsträvande och gammalmodiga, alla möjliga sådana konstigheter får vi klistrade som etiketter på oss. Men maranatafolket, det är folket som hälsar framtiden med detta enorma rop: Herren kommer! Det är ju framtiden. Herren kommer!

Men ibland kan det bli så fokuserat på framtiden, att vi glömmer den här viktiga erfarenheten som Hesekiel fick göra, att föras tillbaka till husets ingång. Att föras tillbaka dit där källan väljer fram.

Allt det, som profeten hade upplevt mellan Hesekielbokens kapitel 40 och 47, var ju helt enorma saker. Han hade tydligen både sett och förstått. Men det fanns en punkt där den Helige Ande fann det nödvändigt att föra honom tillbaka till husets ingång, för att han skulle uppleva någonting som han ännu inte hade förstått, nämligen att det var där källan välld fram.

Vi har så bråttom och vi skyndar oss, vi har så mycket vi ska uppleva och så

mycket vi ska göra för Gud. Så mycket som vi ska hinna med innan timmarna flyr ifrån oss. Men profeten förs tillbaka till husets ingång. Någonstans måste man gå in, eller hur? Och där i porten, där står han, mannen med mätstången. När vi börjar om, kommer Guds nåd oss till mötes. Och då ser vi: Här finns det vatten! Här väljer källan fram! Här finns någonting att uppleva som inte finns någon annanstans.

Jag tänker på Johannesevangeliets 4:e kapitel och källan som där börjar välla fram. Där fanns en grävd brunn. Det fanns definitivt en grävd brunn, som räckte för alla som behövde hämta vatten till sitt hushåll och sitt bohem. Men ser du, det fanns en människa som hade behov av ett annat vatten. Källan som väljer ut från helgedomen, från Guds eget hjärta. Det är ingen grävd brunn. Den är inte konstruerad av människohänder. När kvinnan sitter där och möter Jesus så säger hon: ”Du har ju inte ens en skopa! Vad ska du hämta upp vattnet med? Du har ju ingenting att hämta upp vattnet med.” Och det är människors fatala misstag, att se på just de yttre möjligheterna. Eller omöjligheterna. ”Du har ju inte ens en skopa!” Men detta vatten säger Jesus, det ska bli en källa i dig.

Husets ingång, vet du vad det är? Det är att möta Jesus. Det är att möta man-

nen som står där, möta honom med den annorlunda mätstången. Han som räcker ut sin hand och som når dig var du än är. Hur djupt du än sjunkit. Han är full av nåd och sanning. Det kan få bli din erfarenhet idag.

Vad har du för historia bakom dig? Jag har ingen aning. Jag har inte det minsta begrepp om vad du har gått igenom i livet. Jag vet inte om du har befunnit dig i årtals fångenskap, det som var Israels erfarenhet vid det här tillfället, i Hesekiels tid. Jag vet inte vad för slag din fångenskap består utav, men jag vet att det finns många människor som faktiskt lever i fångenskap. Det är sjukdom, depressioner, ångest eller ensamhet. Jag skulle kunna räkna upp många sådana allmängiltiga ting som utgör människors fångelse. Den allra värsta fångenskapen, och som kanske har renderat till de här andra, det är ju synden. Du kanske sitter fast i syndens fångenskap. Det kanske har varat i många år, eller du har börjat precis nu att ge en liten del av ditt liv till synden. Oavsett så kan jag inte hjälpa dig. Oavsett om du har alla de här plågorna, så kan jag inte hjälpa dig. För jag har bara den här mätstången som vi människor har.

Men jag känner en som har en annorlunda mätstång, som räcker ut den här

Forts. sidan 22

Att halleluja

Att halleluja är en livsstil och en vandring. Att halleluja är att låta sitt liv förvandlas av vem Jesus är, och sedan gå ut i världen och se den förvandlas av evangeliets kraft. Prisa Herren!

Bibelstudium av Paulus Eliasson

Jag har de senaste åren intresserat mig för de ord som ofta används av kristna i möten och i samtal om Gud, men sällan annars.

Ett sådant ord är "halleluja". Det är ett känt uttryck bland både kristna och icke troende. Då vi reste ett mötestält i Oslo centrum sommaren 2018 kom en torghandlare från Saudiarabien bort till mig och frågade på bruten norska: "Ska det bli hallelujamöten här?" Det kunde jag bara bekräfta.

De flesta vet nog att halleluja betyder "prisa Herren". Det kommer från de hebreiska orden "hallel" ("prisa" eller "lova") och "Jah" som är en förkortning för Jahve, som är Guds namn, oftast översatt med "Herren" i våra biblar.

Det är viktigt att lägga märke till att ordet inte är en interjektion. Det betyder egentligen inte "Lovad vare Herren", även om vi nog som regel använder det i den betydelsen när vi ber och sjunger. I stället är det ett imperativ, en uppmaning: "Lova Herren!", och den grammatiska

formen säger att uppmaningen riktar sig till flera personer. Psalmisterna som använder ordet riktar sig alltså inte till Gud, men till sina åhörare: "Ni som hör den här psalmen, ni ska lova Herren!". Det kan därför vara en hjälp om man tänker sig att vi blir uppmanade "att halleluja", det vill säga "att prisa Herren".

Vad betyder det att prisa?

Även om vi har förstått ordet halleluja, så återstår ändå frågan: Vad betyder det att prisa någon? "Pris" och "lov" är ju heller inte ord man använder väldigt ofta.

Man kan beskriva vad hallel är med tre ord: Skryt, beröm och pris.

Skryt är ett ord med negativa konnotationer, eftersom skryt som regel handlar om oss själva. Vi talar vackra ord om vilka vi är och vad vi kan – gärna med lögn och halvsanningar som krydda – och det kallas för skryt.

Något bättre är väl att berömma någon? Det är när vi talar med någon, och talar goda ord om hur vi uppfattar dem, person till person.

Men pris är att tala om någon. Vi be-

rättar för en person om en annan person, "han är duktig", "hon är framgångsrik", "de är vackra".

Så när vi säger att vi ska prisa Gud, så handlar det om att tala vackra ord om Gud, och man gör det i huvudsak inför andra människor.

- Men vänta! säger du, jag trodde att man prisade Gud när man talar med honom – man kan väl inte bara lova Gud när man pratar med andra? Och du har helt rätt. Du kan prisa Gud när du talar med honom – men det är inte det enda, och heller inte det viktigaste. Tre verser från Psaltaren ger tre olika perspektiv på att lova Gud:

- Det är gott att tacka Herren och att lovsjunga (hallel) ditt namn, du den Högste, att på morgonen förkunna din nåd och om natten din trofasthet ... (Ps 92:2).

Denna sabbatspsalm säger att man kan lova Gud på morgonen och natten. Det ger ett intryck av något man gör i sin ensamhet – eller i alla fall bara med den närmaste familjen. Det är ett sätt att lova Gud.

En annan psalm säger:

- Jag ska tacka dig i den stora församlingen, prisa (hallel) dig bland mycket folk (Ps 35:18).

Nu talas det om församlingen. På Davids tid (det är han som har skrivit denna psalmen också) fanns det ingen församling som den vi ser i Nya testamentet, men Israels folk samlades ändå regelbundet för att tillbe Gud. Det handlade om högtiderna i Jerusalem och andra tillfällen. Det är där, bland de gudfruktiga, som David vill prisa Herren. Han vill berätta om vad Gud har gjort för att uppmuntra sina vänner i tron. Prisa Gud är alltså något vi gör tillsammans, som troende.

En tredje vers säger så här:

- Jag vill tacka dig bland folken, Herre, lovsjunga (hallel) dig bland folkslagen (Ps 57:10).

Här handlar det tydligen om att prisa Gud inför människor som inte känner honom. Med moderna ord kan man tala om evangelisation, mission och det att vittna för människor om Gud.

Hur ska vi prisa Gud?

Man prisar Gud när man uttrycker vem Gud är och vad han gör. Det kan man naturligtvis göra på många sätt. Man kan tala, skriva, sjunga, spela ... Den sista psalmen i Bibeln beskriver pris till Gud med instrument:

- Prisa honom med basunklang, prisa honom med lyra och harpa. Prisa honom med tamburin och dans, prisa honom med strängar och flöjt. Prisa honom med ljudande cymbaler, prisa honom med klingande cymbaler. Allt som andas ska prisa Herren! Halleluja! (Ps 150:3-6)

Här verkar det som att psalmisten vill spränga gränserna. Han talar om olika instrument. Musikinstrument är uttryck för väldigt mycket. I musik samlas människans kreativitet, konstfärdighet, visdom, talang, träning, passion, kunskap, kultur, hantverk – och mycket annat som är unikt mänskligt. Jag tror att psalmistens idé är att vi ska vara kreativa: ”Ta det du har, och prisa Gud med det!”

Inte minst ska vårt liv vara en lovsång till Gud. Vi är kallade att älska, vårda, förlåta och tjäna varandra. När vi gör det är vi en reflektion av vem Gud är, och därigenom prisar vi honom.

Men vi ska heller inte glömma bort att det faktiskt handlar om det personliga vittnesbördet också. När vi samtalar med människor kan vi välja var vi sätter fokus. Handlar konversationen om mig, eller handlar den om Gud?

Varför ska vi prisa Gud?

När man svarar på den frågan är det lätt att säga sånt som är sant men samtidigt lite abstrakt. Vi säger saker som: ”Prisa Herren, för han är god, härlig, rättfärdig. Han gör under, hjälper den svage. Han är upphöjd!” Och det är sant, men kanske lite otillgängligt för gemene man.

Därför vill jag ta ett exempel på hur fantastisk Gud är. Jag vill inte bara tala om att prisa Gud – jag vill använda den här artikeln till att skryta lite om min fantastiske frälsare. Jag vill halleluja.

Ett uttryck som ofta förekommer i Bibeln är att Gud är upphöjd:

- Jag vill lovsjunga Herren, högt är han upphöjd (2 Mos 15:1).

Vad betyder det att vara upphöjd eller upphöja någon? Det låter abstrakt, men egentligen är det sådant vi sysslar med dagligen. Vi upphöjer nämligen gärna oss själva. Vi skapar berättelser om oss

Men Gud är alltid annorlunda än oss. Hans upphöjelse handlar om något helt annat. I ett samtal med en judisk lärare gör Jesus följande märkliga påstående:

- Och så som Mose upphöjde ormen i öknen måste Människosonen bli upphöjd, för att var och en som tror på honom ska ha evigt liv (Joh 3:14-15).

Det här är en annorlunda upphöjelse. Jesus refererar till en händelse flera hundra år tidigare, då Israels folk hade blivit bitna av ormar och var på väg att dö. Gud sa då att Moses skulle göra en orm av koppar och sätta den på en stång – och att alla som såg kopparormen skulle bli helade. På samma sätt som den ormen blev upphöjd, säger Jesus, ska han själv upphöjas. Och målet med hans upphöjelse är inte självförhärligande, men att människor ska få leva.

Hur blev då Jesus upphöjd? På en guldtron? Med en krona? Med en mantel av purpur? Med hyllande härolder?

Hur blev då Jesus upphöjd? På en guldtron? Med en krona? Med en mantel av purpur? Med hyllande härolder? Sanningen är att upphöjelsen som han talar om är upphöjelsen på ett kors.

själva som är mer eller mindre sanna, och vi strävar mot upphöjelse. Nästa steg på karriärstegen. Nästa lönehöjning. Grannen ska beundra min trädgård. Mina syskon ska avundas min bil. Vi vill upp. Vi vill upphöjas.

Så upphöjer vi också andra. Det kan vara kungligheter, atleter, artister eller andra – vi ger dem en position som baseras på deras position, rikedom, utseende eller fysiska prestationer. Har du någon gång satt upp ett plakat på din favoritartist över sänggaveln? Det är upphöjelse.

Sanningen är att upphöjelsen som han talar om är upphöjelsen på ett kors. Där var hans krona av törne, och hans kungliga mantel det blod som rann på hans rygg. Det var ingen som ropade ut hans kungliga storhet, men plakatet som sattes över hand huvud sa: ”Jesus från Nasaret. Judarnas konung.” Hans dödsdom var hans härold.

Jesus är ingen krigskung som svingar sitt svärd över döda fiender. Han är heller ingen bejublad sångare eller skådespelare. Han vinner inte seger med vapen,

och är inte prisad för fysiska prestationer eller sitt utseende. Han vinner seger genom att dö för sina fiender. Han bryter dödens makt genom att själv dö.

Det här är så pass märkligt att när Jesus själv förklarar det så förstår människorna omkring honom ingenting. Jesus sa i Johannes 12:31-34:

- Nu går en dom över denna värld. Nu ska denna världens furste kastas ut. Och när jag blivit upphöjd från jorden, ska jag dra alla till mig. Detta sade han för att ange på vilket sätt han skulle dö.

Då sade folket till honom: Vi har hört i lagen att Messias ska vara kvar för alltid. Hur kan du då säga att Människosonen måste bli upphöjd? Vad är det för en Människoson?

Ja, vad är det för en människoson? Människosonen var den karaktären man kände igen från profeten Daniels visioner. Daniel talade om en människoson som kom med skyarna och upprättade Guds rike på jorden. Man läste denna profetian och tänkte sig en politisk furste från Gud som skulle regera med makt. Men Jesus

säger att Människosonen ska vinna seger genom att upphöjas på ett kors. Vad är det för en människoson?

Jesus framställs i hela Nya testamentet som så otroligt kontraintuitiv. Han gör det oförväntade, och uppenbarar Gud på ett sätt som ingen hade tänkt sig. Det är det som är så fantastiskt med Jesus! Det är därför jag älskar honom. Och det är därför jag önskar att du ska lära känna honom. Jag vill att du ska bli med i skaran som upphöjer honom som blev upphöjd på ett kors!

Hela Bibeln är uppbyggd runt Jesus, och hur han på ett helt revolutionerande sätt vände upp och ner på alla våra föreställningar. Guds församling består av alla dem som är fascinerade och hängivna inför det stora som skedde då Jesus dog. Vi faller ner inför honom i beundran och tillbedjan. Det är den naturliga konsekvensen av att se Jesus sådan som han är. Vi vill halleluja.

Bli ett hallelujafolk

Vad betyder det här för dig och mig, idag? Jag tror att Jesus önskar att hans församling ska bli ett halleluja-folk. Inte bara ett folk som säger "halleluja" men som "hallelujar". Att halleluja är en livsstil och en vandring. Att halleluja är att samlas med syskon för att sjunga och be. Att halleluja är att gå ut på gator och torg för att berätta om Jesus och hur underbar han är. Att halleluja är att ge hungriga mat, nakna kläder och hemlösa tak över huvudet. Att halleluja är att låta sitt liv förvandlas av vem Jesus är, och sedan gå ut i världen och se den förvandlas av evangeliets kraft. Prisa Herren! ■

Guds församling består av alla dem som är fascinerade och hängivna inför det stora som skedde då Jesus dog. Vi faller ner inför honom i beundran och tillbedjan. Det är den naturliga konsekvensen av att se Jesus sådan som han är. Vi vill halleluja.

Kortnytt

Låt barnen gå på kristna sammankomster - det är bra för hälsan!

Så kan man sammanfatta resultatet av en studie av Ying Chen och Tyler J VanderWeele från Harvarduniversitet som nyligen publicerats i *American Journal of Epidemiology*. Studien från Harvarduniversitet i USA visar att barn som regelbundet besöker möten hade 18 procent större sannolikhet att vara välmående i 20-års åldern, det var 30

procent troligare att de ägnade sig åt ideellt arbete och löpte 33 procent lägre risk att använda droger. Detta i förhållande till barn som aldrig besöker några religiösa sammankomster. Studien visar också att skillnaderna var ännu större för de som dessutom tog tid för bön under sin fritid.

Utifrån en kristens perspektiv är det

som har störst betydelse för vårt liv, detta att äga ett personligt förhållande till Jesus, något som borde främjas av att besöka kristna sammankomster. Till vår tids föräldrar vill vi därför understryka betydelsen av att göra rätt prioriteringar. /EJ

Tillsammans i Jesu namn

Missionshälsning från Berno Vidén

Där två eller tre är samlade i mitt namn, där är jag mitt ibland dem.

Dessa ord av Jesus har en inneboende styrka för varje liten grupp som kommer tillsammans för att tillbedja. Inte minst ute på missionsfältet där man många gånger konfronteras med kulturkrockar av olika slag. Människor tänker och agerar annorlunda beroende på var man kommer ifrån och vilken miljö som format livet. Men det finns en gemenskap som står över alla kulturer och som överlever alla förändringar i de olika samhällen vi omges av. Det är när vi kommer tillsammans i Jesu namn.

Efter en fyra månaders vistelse i Sverige kom jag igår tillbaka till Maranataförsamlingens mission i Batey Palavé i Dominikanska republiken. Som vanligt började kampen direkt med att kämpa mot

strömlöshet, vattenbrist och trasigt internet, bekvämligheter vi ser som så självklara hemma i Sverige. Då kvällen och mörkret inträdde var det bara att försöka koppla bort alla aktiviteter och invänta morgonen. Natten flöt långsamt förbi med störande och irriterande myggor i den tropiska värmen.

Dagen därefter inleddes med att grannar och syskon från församlingen kom för att hälsa och samtala. Senare, framåt kvällen, samlades vi en liten skara till bönemöte. Mötet såg så litet och oansenligt ut där vi satt i samlingslokalen. Men det var fantastiskt inspirerande att lyssna, sjunga och bedja tillsammans med våra enkla syskon här i Palavé. Några av dem kan inte ens läsa. En efter en bad och det var som att himlen öppnade sig.

Under mötets gång gick mina tankar till Paulus brev

Berno Vidén tillsammans med några skolelever vid ett besök i Haiti.

där han skriver om det nya folket som i första hand inte är vare sig judar eller greker (för oss: haitier, dominikaner eller svenskar), men däremot Guds församling (1 Kor 10:32), det nya folket som har Jesus som herre.

Fortsätt att bedja för missionen och våra kämpande syskon här i landet. Nu väntar en höst med många barnmöten och aktiviteter, och även

läkarmottagningar med missionens hjärtläkare Dory Diaz. Bed också för de sexhundra barn i Mont-Leon i Haiti som vi under åtta år kunnat hjälpa att få gratis skolgång. Nu är vi inne på det nionde läsåret.

Jesus sa: "Allt vad ni har gjort för en av dessa mina minsta bröder, det har ni gjort mot mig." ■

Bilderna är från barnmöte och möte i församlingens missionscenter i Palavé, Dominikanska republiken.

**Stöd missionen i
Dominikanska
republiken och Haiti
PG 44 10 05 - 6
Swish 123 155 15 71**

En gång frälst - alltid frälst?

Text: Stig Andreasson

Alla tycker inte att texten i rubriken bör åtföljas av ett frågetecken. Somliga sätter hellre in ett utropstecken. I de kristna samfund som har djupa rötter i kalvinismen förkunnar man med stark övertygelse att den som en gång blivit frälst och född på nytt aldrig kan förlora frälsningen. Uttrycket "de troendes eviga säkerhet" blir flitigt använt. I de flesta icke kalvinistiska kristna samfund däremot varnar man de troende för olydnad och avfall, vilket skulle föra till förlust av den frälsning man en gång ägde. Vi skall nu försöka reda ut vad som stämmer med Guds Ord. Därför låter vi frågetecknet stå kvar.

I kalvinistiska kretsar möter vi två olika uppfattningar om den eviga säkerhetens natur.

Först har vi en radikalt pietistisk linje. Där använder man ofta ett annat uttryck, nämligen "de heligas ståndaktighet". Det betyder att när en person verkligen blir frälst och född på nytt, så kan han sedan inte vända Gud och hans församling ryggen. Gör han det, så är det ett tecken på att han aldrig var verkligen pånyttfödd. Ty alla som blir födda av Gud får en inre kraft som gör att de både vill och kan hålla ut i tro och ett gudfruktigt liv helt intill änden. De som kallas "avfallingar" sägs då bara ha varit namnkristna. Man kanske citerar följande bibelord beträffande de som överger den kristna gemenskapen:

- De har utgått från oss men hörde aldrig till oss. Ty om de hade hört till oss, hade de stannat hos oss (1 Joh 2:19).

Att denna uppfattning innehåller betydliga sanningsmoment är helt klart.

Andra förkunnar emellertid "den eviga säkerheten" på ett helt annat sätt. De understryker att den som en gång har mottagit Jesus Kristus som Frälsare har

*Jesu fullbordade försö-
ningsverk och evangeli-
ets många löften om nåd,
kraft och beskydd är ett
skepp som jag tryggt kan
resa med.*

blivit delaktig av evigt liv. Det livet kan han aldrig förlora, för annars skulle det inte vara ett EVIGT liv. Genom tron har han blivit ett Guds barn och vad som än händer i fortsättningen så kan han aldrig förlora sitt barnskap. Jesus sa ju: "Jag ger dem evigt liv, och de skall aldrig någonsin gå förlorade, och ingen skall rycka dem ur min hand" (Joh 10:28). Extrema representanter för denna riktning säger att då Jesus kommer för att hämta alla dem som hör honom till, då kommer han att ta med folk både från nattklubbar och bordeller, för också på sådana ställen finns det personer som en gång tog emot den omistliga frälsningen. Innanför denna riktning talar man alltså inte om "ståndaktighet" som tecken på en sann pånyttfödelse. Istället tror man sig frälst utan ståndaktighet, på grund av en slags evigt gällande rättfärdiggörelse, utan några andra villkor. Motsägelsen mellan de två riktningarna är uppenbar.

Jag mötte en gång en man som var säker på sin eviga frälsning därför att han en gång för längesedan hade undertecknat ett så kallat "avgörelsekort" efter ett väckelsemöte. Då menade han att han mottog frälsning och evigt liv. Men av allt att döma levde han inte ett sant kristet liv. På fritiden spelade han till

dans på världsliga fester. Bibeln säger ju att "Om någon är i Kristus är han en ny skapelse. Det gamla är förbi, se, det nya har kommit" (2 Kor 5:17).

Den radikale och stränge kalvinisten skulle givetvis förneka att denne mannen någon gång blivit verkligen född på nytt. Andra kristna skulle betrakta honom som avfälling. Vem som har rätt i den debatten spelar egentligen ingen roll. Oavsett orsak, så fanns det ingenting vid nämnda tidpunkt som kunde tyda på att mannen var en ny skapelse i Kristus Jesus. De mer "vidsynta" bland kalvinisterna skulle naturligtvis påstå att denne mannen var ett Guds barn, för han hade ju en gång mottagit Guds nåd. Han hade bara kommit lite på avstånd från sin himmelske far. En sådan "teoretisk" omvändelse, som inte ger lust till att verkligen leva som en kristen, är emellertid en okänd företeelse i Bibeln. Guds Ord ger inget hopp om evig frälsning till den som inte vill leva som en helhjärtad kristen.

Extrema och omogna uppfattningar finns emellertid också bland kristna som inte alls tror på den eviga säkerheten.

Vi mötte en gång en ung flicka, som sa:

”Jag har varit frälst sju gånger.” Det betydde att hon varit framme till förbön som frälsningssökande sju gånger. Men efter varje gång hade hon avfallit, som hon själv uttryckte det. När vi hade samtalat med henne en stund, visade det sig att mellan hennes sju ”omvändelser” hade hon varje gång givit efter för lusten att göra några ganska harmlösa saker. Men i den religiösa miljö där hon befann sig betraktades detta som dödens allvarligt. Därför trodde hon att varje gång hon gjorde detta, så förlorade hon sitt barnaskap hos Gud. Men så skör är lyckligtvis inte frälsningen! Denna unga flicka behövde bli klar över skillnaden mellan att mottaga frälsningen som en oförtjänt gåva och den tillväxt i lydnad och helig vandel som skall komma i fortsättningen. Men vår andliga växt är inte alltid jämn och problemfri. Därför har Gud tålmod med oss. Skulle vi mista frälsningen varje gång vi i vår ofullkomlighet kommer till korta, då skulle vi alla mista den ganska ofta. Ty Guds Ord säger: ”Vi felar alla på många sätt” (Jak 3:2).

Bibelns framställning om frälsningens eviga varaktighet är mer praktisk än teoretisk.

Bibeln kan liknas vid ett andligt apotek. Du vet att i ett vanligt apotek finner du många olika medikamenter. Vart och ett av dem är avsett för ett bestämt behov. Felmedicinering kan få ödesdigra följder. Likadant är det med Bibeln. För dem som tar det lättvindigt med lydnad och kristen vandel, säger Guds Ord att slutet blir gott bara ”om ni håller fast vid er tro, har en stadig grund och inte viker av från det hopp ni har fått höra om i evangeliet” (Kol 1:23). Jesus sa: ”Den som håller ut intill änden skall bli frälst” (Matt 10:22). En god början är inte nog. Till galaterna (5:7) skrev Paulus: ”Ni började bra. Vem har nu hindrat er, så att ni inte längre lyder sanningen?”

Till den däremot som ser sin svaghet och tvivlar på att han kan bli bevarad och en gång lyckligt nå målet, säger Skriften: ”Han skall ock styrka er (göra er ståndaktiga) ända till slutet” (1 Kor 1:8). Jesus presenteras som ”Han som förmår bevara er från fall och ställa er inför sin härlighet, fläckfria och jublande” (Judas v 24).

Så käre läsare, ta inte fel medicin från bibelboken! De allvarliga varningsorden är för ljumma och ytliga bekännare. De härliga löften gäller dem som känner sin svaghet och sitt beroende av Guds nåd.

Och även om du skulle vara i den situationen att du känner dig fördömd för att du på viktiga punkter har svikit din Gud och Frälsare, så finns det ännu hopp. Även om du känner dig som en avfälling, så glöm inte att Gud själv genom profeten säger: ”Vänd om ni avfälliga barn. Jag skall bota er från er otrohet” (Jer 3:22). Gud är trofast även om vi varit trolösa.

Så kommer vi då till den verkligt stora frågan.

Kan en uppriktig troende vara helt säker på sin eviga och slutliga frälsning?

Eller har han hela tiden faran av ett avfall hängande över sitt huvud? Som svar vill jag använda en bild som jag fick från en känd bibellärare för många år sedan. Frälsningen kan ses i tre etapper. Vi kan tala om begynnelsefrälsning, fortsättningsfrälsning och slutfrälsning. Vi kan jämföra det hela med en sjöresa.

Begynnelsefrälsning är att gå ombord på skeppet. Det gör du genom omvändelse och tro på Jesus och hans frälsningsverk.

Fortsättningsfrälsning eller helgelse innebär att du underordnar dig de lagar och regler som gäller ombord på skeppet och blir bättre bekant med kaptenen. Du växer i kunskap och lydnad.

Slutfrälsningen blir en verklighet när skeppet en dag når målet och för dig till den himmelska hamnen.

Nu hör jag någon säga: Ja, men hur kan du vara så säker på att du skall nå fram till målet? Båten kan ju lida skeppsbrott! Nej, svarar jag frimodigt, den båt jag seglar med kan aldrig lida skeppsbrott. Jesu fullbordade försoningsverk och evangeliets många löften om nåd, kraft och beskydd är ett skepp som jag tryggt kan resa med. Ja men, säger en annan: Det må väl bli en besvärlig resa. Det blir säkert förfärliga stormar och oväder. Dessutom måste det väl bli en besvärlig träl-domstillvaro att vara underordnad alla lagar och regler ombord på skeppet. Till det svarar jag: Ja, stormar får vi räkna med. Vi reser genom farofyllda farvatten. Men livet ombord är gott. Lagarna är beskyddande lagar. Guds bud är inte tunga. Jesus själv sa: ”Mitt ok är milt och min börda är lätt” (Matt 11:30).

Ja väl, säger den tvivlande: Men tänk om någon av de resande faller överbord! Då når han ju inte fram till målet. Jag svarar: Kom ihåg att kaptenen har faderlig

omsorg för alla som är på båten och att en stabil reling runt fartyget hindrar att någon kan falla i vattnet. Till slut kommer ännu en fråga från den osäkre: Allt detta hörs ju bra ut. Men resan är väl inte en non-stop-resa. Båten gör väl strandhugg på många lockande platser. Några passagerare kan väl då lockas att gå iland på något speciellt inbjudande ställe och stanna där. Framtida stormar och oväder kanske avskräcker dem från att fortsätta den farofyllda färden mot slutstationen. På detta kan jag bara svara, att detta måste ju vara både teoretiskt och praktiskt möjligt. Paulus skrev ju: ”Av kärlek till denna tidsålders väsende har Demas övergivit mig.” Men det skulle ju vara ett väldigt dåligt val. När jag seglar med ett tryggt och säkert skepp, har allt jag behöver ombord och vet att jag snart, trots stormar och oväder, skall nå fram till ett underbart mål – varför skulle jag avbryta resan för en tillfällig njutning som denna världen lockar mig med?

Därför vågar vi säga följande:

Den troendes slutliga frälsning är säker, men dock inte helautomatisk.

En övertygad kalvinist sa en gång: ”Det sägs att vi förkunnar de heligas ståndaktighet.” Jag skulle nog hellre säga att vi förkunnar Frälsarens ståndaktighet. Detta uttalande visar, att debatten mellan kalvinister och icke kalvinister på detta område ibland kan bero på ömsesidiga missförstånd. Trots våra olika samfundsetiketter tror vi alla att vi till slut skall nå målet därför att Han som frälste oss också är mäktig att bevara oss hela vägen. Men om detta skulle ske helt automatiskt därför att vi en gång började på frälsningens väg, då förstår jag inte varför vi finner så många förmaningar i Guds ord, som exempelvis: ”Be oavbrutet! Låt Kristi Ord rikligt bo hos er! Låt ingen bedra er på något sätt! Lägg av allt som är till hinder!” Det är genom att ta dessa varningar och uppmaningar på allvar som vi får kraft att vandra vidare på Guds väg.

Väckelsepredikanten **Frank Mangs** menade absolut inte att ett avfall från kristen tro och kristet liv var en omöjlighet. För många år sedan hörde jag honom hålla en varmhjärtad och gripande predikan på Torpkonferensen, en predikan som riktade sig speciellt till avfällingar. En stor skara olyckliga människor, som kommit på villospår, sökte förbön och

hjälp att förnya förbundet med Frälsaren den kvällen. Men i en av sina mest omtalade böcker, som hade titeln *Han begynte om igen*, skrev Mangs om den gudomlige krukmakaren som börjar om igen med det misslyckade lerkäret, till dess att det blir så som han ville ha det gjort. Så konkluderar författaren: "Att Gud till slut kommer att genomföra sitt program med dem som låter sig gripas av honom är uppenbart. Det säger Guds Ord: "Han som har börjat ett gott verk i er skall också fullborda det intill Jesu Kristi dag."

Mangs trodde alltså att då Gud frälser en person så är det hans mening att frälsa honom för tid och evighet. Men han poängterade också att denna visshet gäller "dem som låter sig gripas av Gud". Så är det ju faktiskt hela vägen. För att hjälpa

människor in på frälsningens väg ropade Petrus på Pingstdagen: "Låt er frälsas från detta bortvända släkte!" Låt er frälsas! Det betyder att vi absolut inte kan frälsa oss själva. Det betyder också att frälsningen inte kan betraktas som följden av ett samarbete mellan oss och Gud. Det är Gud allena som frälser. Han utför verket. Men vi är inte robotar. Vi måste säga "ja" till Hans vilja. Och det måste vi fortsätta med under hela vår fortsatta vandring. Gör du detta av ett uppriktigt hjärta har du ingenting att frukta. Din Frälsare skall då bevara dig tills du en dag jublande går in genom himlaporten. Med en viss risk att bli missförstådd kanske du till och med kan våga byta ut frågetecknet mot ett utropstecken i artikelrubriken. Vi kan inte som extrema kalvinister påstå att

det är fullständigt omöjligt att en pånyttfödd person aldrig någonsin kan avfalla från tron och förlora livet i Gud. Men å andra sidan måste vi understryka att ett normalt kristusliv absolut inte innebär en ständig oro för att bli avfälling och därmed aldrig nå målet. Bibeln säger ju: "Var glada i hoppet!" Och den talar om en "obeskrivlig, himmelsk glädje, då ni nu är på väg att vinna målet för er tro, era själs frälsning". Här är det utan tvivel "slutfrälsningen" som avses. Trots att vandringen mot målet inte är utan faror kan du sjunga med Lina Sandell:

*Aldrig är jag utom fara,
Kan dock alltid säker vara;
Alltid någon nöd, men se:
Alltid ock en Frälsare! ■*

För dig som törstar

forts från sidan 15

extra alnen, om du förstår bilden, som räcker ut sin hand till befrielse. Han kan göra det nu, just den här dagen. Nu är det du som skulle kunna liksom Hesekiel säga: "Just den dagen kom Guds hand över mig."

Detta vatten säger Skriften, det ska bli en källa i dig, men det ska också bli ett friskt flöde ända ut i folkhavet. Men lägg märke till vad som ska hända med gölar och dammar! De ska inte bli sunda. För när man försöker bygga in Guds flöde, då hamnar man i en situation där det blir osunt. En del ska tjäna

till saltberedning, heter det. Ja det går att salta ner precis vad som helst tillsammans, det gör det. Men detta vatten, det söker sig fram ända ut till folkhavet och det tar herraväldet över var och en som följer mannen med mätstången. Det är också något som är viktigt. Det handlar om efterföljelse. Ingen härlighet som man kan ägna sig åt på fritiden, det ska du ha klart för dig. Det handlar om efterföljelse.

Vad sker med den här kvinnan vid Sykars brunn? Hon kan nog inte fortsätta att försöka få tag i eget vatten eller jaga ifatt något eget godkännande, utan hon rusar ut med budet om den mannen som hon har mött. Det handlar om efterföljelse.

Om inte den här konferensen som vi

samlats till, får konkreta konsekvenser av efterföljelse, då har vi varit här alldeles i onödan. Men nu ska du börja och gå vägen tillbaka. Guds hand ska komma över dig, och du ska få uppleva att det finns en källa som väller fram, som släcker törsten, som utplånar ditt begär och som gör dig sund. Alltigenom frisk och sund.

Jag har hälsat ifrån Honom, mannen med mätstången. Jag har framfört hans budskap till dig. Se Han räcker ut sin hand! Nu handlar det om att du går honom till mötes, ger honom rätten i ditt liv och över ditt liv. För ser du, min vän, tiden som du har till förfogande, den är kort. Den är mycket kort. Men just den här dagen kan det ske under i ditt liv. ■

BÄLLSTA TAXI

Alltid med sitt
BÄ(LL)STA PRIS!

Sthlm-
Arlanda
490:-

08-28 25 22

Tryggare kan väl ingen fara...

Pilgrimshem HOTELL

Missionshotellet!

Budget 435:- (inkl. frukost)

Enkel 595:- (inkl. frukost)

Dubbel 795:- (inkl. frukost)

Ett andra hem, i hjärtat av Bromma

Bällstavägen 100, Bromma

08-627 55 55

Hemsida: www.pilgrimshem.se

Välkommen till

Maranataförsamlingen i Stockholm

Ordinarie mötestider

Tisd:	12 & 18 Bibelstudium
Torsd:	18 Bönemöte
Lörd:	18 Sång och vittnesbörd
Sönd:	11 Förkunnelse
	15 Väckelsemöte

Många av mötena går att lyssna till på hemsidan, live och från ljudarkivet.

www.maranata.se

08 98 56 83, Bällstav. 100, BROMMA

Varmt välkommen till Maranataförsamlingens

Bibel- & Lärjungaskola 20/10 - 4/11

Vi samlas för att studera Guds ord och inleder med Bönedagar den 18-19 oktober. Utmaningarna i den tid vi lever är många. Bibelordet ger vägledning och inspiration till den fortsatta uppgiften; att i ord och gärning förkunna evangelium om Jesus Kristus - till dess att han kommer!

Bibelstudier Missions- & väckelsemöten Evangelisation Bönedagar

Hålltider publiceras i möteskalendern på församlingens hemsida www.maranata.se
För information och anmälan: Tel 08 98 56 83, epost info@maranata.se

Kjell Roos till minne

Det var en stor förmån att den 16 augusti få vara med på minnesstunden efter nyligen hemgångne Kjell Roos tillsammans med hans nära och kära.

Kjell minns vi som brinnande väckelseevangelist. De som var med redan när en grupp från Maranataförsamlingen i Stockholm flyttade samman i en storfamiljsgemenskap på Johannelund i Bromma minns ännu mer.

År 1973, en dag när den nedgångne knarkaren och gangstern Kjell efter ett av sina många fängelsestraff hade muckat från anstalten, kom han något vilsen traskande in genom dörren på Johannelund och frågade efter Hans Brynte, en av de unga bröderna som bodde där och som hade avtjänat ett fängelsestraff för vapenvägran, och då fått tillfälle att vittna för Kjell om att Jesus kan förvandla och ge ett nytt liv. Hans hade gett Kjell adressen till Johannelund och nu längtade Kjell efter livsförvandling. Han inbjöds att sitta ner, fick kaffe och smörgås och mest av allt Kristi kärlek och ett nytt liv. Kjell fann också sin fru Majken i församlingsgemenskapen på Johannelund.

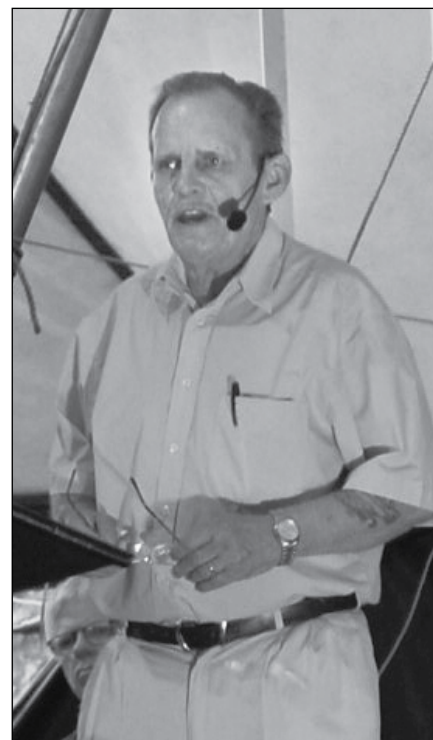
Kjell blev ett Herrens vittne och kom

under hela sitt liv att vittna om Jesus i ord och handling. Han hade särskild omsorg om dem som liksom honom haft problem med droger och kriminalitet. Han predikade, bad för sjuka och var outtröttlig i att söka upp behovets barn. Hans barnsliga tillit till Gud som förmår allt, kom aldrig på skam.

När släktingar och vänner nu var samlade till minnesstund och vi påmindes om Kjells liv, var det ett starkt vittnesbörd att se hans barn och barnbarn. Hur gangstern och knarkaren, som varken läkare eller myndigheter hade något hopp för, fått en sådan upprättelse med en fin familj. Barnen vittnade om en kärleksfull far som aldrig gick till nattens vila utan att först försäkra sig om att barnen kommit välbehållna hem. Och den som misslyckats i tillvaron, fick på ett särskilt sätt uppleva pappas kärlek.

I sin tjänst som evangelist slog Kjell sig gärna ner tillsammans med de enklaste och ensamma för att samtala och förmedla en hälsning från Jesus. Många kan vittna om hur Kjell Roos med sitt varma engagemang och sin profetiska gåva vann dem för Gud.

Nu är Kjell hemförlovad och vi som ännu har en sträcka kvar till vårt himmelska hem får fortsätta, styrkta och

uppmuntrade i tron på Honom som så underbart kunde förvandla den utdömda människospillran Kjell Roos och använda honom i sin tjänst. Han kan bevara oss var och en tills vi en dag får mötas på uppståndelsen morgon!

/Stina Fridolfsson

Den usynlige hånden

Av Michael Hafsahl

Wi sto ved foten av fjellet og kikket opp.
Ja visst, vi skulle til den høyeste topp.
Bakken var bratt, vanskelig og lang.
Men vi gikk, med ungdommelig mot og sang.

Vi sprang opp den første bakken,
tungt, å ja, men vi krummet nakken.
«Gi oss bergsbygden», vårt motto jo var,
da var det forventet at veien var hard.

Veien ble tyngre - mens vi gikk,
med tiden alderen tyngre oss fikk.
Luften ble tynn, og tyngre vår gang
og litt om litt stilnet vår lystige sang.

Vi hev etter pusten, et blodslit det var
vi ropte om hjelp, fra vår Herre og Far.
Hjelpen var ei langt borte, å nei
styrke han ga, vi vandret videre vår vei

Så kom det rullende mot oss et skred.
Vi nådde fiendens linjer – han mot oss stred.
Han trodde vår Herre, kun var en dalgud,
og at han i fjellet kunne kue hans brud.

Vi søkte så ly, men stener de rammet,
de knuste og slo, hamret og lammet.
Til slutt vi lå der med ryggen knekket.
Til spott og til spe, så svake og svekket.

Da var den der, den usynlige hånden,
legte det brukne, trøstet i vånden.
Løftet oss opp, og bar oss et stykke,
midt i stormen, der fant vi - lykke.

Lykke det er – i hans nærhet å være,
tett ved hans bryst, når han vil oss bære.
Høre hans stemme viske oss nåde,
holde oss trygge fra fare og våde.

Veien mot toppen er stenet og steil,
så viktig med fokus, å ikke trå feil.
Ibland er veien for smal for oss to,
da bærer han meg, i fred og i ro.

Lyset fra hjemmet der oven meg lokker.
Jeg hører så titt hjemmets klemtende klokker.
Der striden er omme – der sol alltid skinner
og strevet fra veien blir kun svake minner.